

ตัวร้าย ต้อง มา บทบาท อยู่ทุกวัน

反派天
天想
和离

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

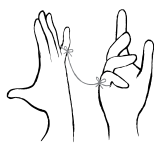
พันกอนเกาเจี๊วง 饭团桃子控 เขียน

อวิ๊ เปา

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
แล่ะแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

เงินวังขุน่าจะเป็นตัวร้ายสุดของเรื่องนี้แล้วค่ะ เพราะมีความสามารถในการตบตัวร้ายเบอร์สอง เบอร์สามเรียงตัวเลยทีเดียว แต่จะเป็นอย่างไรเมื่อชีวิตที่นางคิดว่า 'กำหนดเองได้' มาโดยตลอดกลับมีอุปสรรคใหญ่อย่างระบบมาขวางกั้น นางไม่อาจพาเหยียนเจี๋ยกลับไปโลกเดิมด้วยได้

ไม่เพียงแค่นั้น กว่าจะไปถึงบทสรุปเหยียนเจี๋ยกับเงินวังขุน่ายังต้องจัดการสะสางล้างบางพวกราชวงศ์ที่ชั่วช้าให้หมดสิ้นเสียก่อน แม้จะจัดการเจ้าหนูน้ำเต้าไปจนเกือบหมดแล้วก็ยังมีคนทีหลบซ่อนอยู่ในเงา คอยบงการปลุกปั่นผู้อยู่คนหนึ่ง ทั้งยังมีเจ้าน้องชาย (ไม่แท้) ของเงินวังขุน่าที่สวมรอยมานับสิบปีอีกคน ผู้หวังจะกอบกู้บัลลังก์ของพระบิดากลับคืน ทำยที่สุจริตกันหนอจะได้ครองบัลลังก์ในตอนท้าย และเจ้าระบบที่นานๆ จะโผล่มาบอกเหตุการณ์ในอนาคตสักครั้งจะแปรเปลี่ยนเป็นอุปสรรคสุดท้ายที่ขัดขวางไม่ให้เงินวังขุน่าได้ครองคู่กับเหยียนเจี๋ยหรือไม่ ไปร่วมติดตามบทสรุปของ 'ตัวร้ายต้องสวมบทบาทอยู่ทุกวัน' กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

แหวน ทางเดินบุปผา ดนตรีมิ่งคล...เหยียนเจวียอดหัวเราะไม่ได้
ร้องให้ไม่ออกอยู่บ้าง หากเขายังไม่เข้าใจอีกว่าตนเองถูกราชินีโอรบนเขา
จุฑมาแต่งงาน เขาก็เป็นคนโง่แล้ว!

เงินวังชูเป่าเสียมัวเมาเพลิดเพลิน แม้จะเป็นแต่รสน่า แต่เพลง
ที่นางเป่ากลับเป็นเพลงในพิธีแต่งงาน...เมื่ออยู่ท่ามกลางตะวันรอนก็ดู
ทั้งน่าขันทั้งน่าเฉลิมฉลอง ชวนให้คนยากจะลืมเลือนได้ชั่วชีวิต

นางเป่าแต่รพลางเดินมาถึงตรงหน้าเหยียนเจวีย วางแต่รสน่าลง
บนพื้น ก่อนหยิบแหวนในมือเหยียนเจวียมาสวมให้เขาอย่างปราศจาก
ความลังเล

"ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร...จะเหยียนเจวียก็ดี หรือเงินเงินก็ช่าง
กายภาคน้ำท่านยินดีจะร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมคนงาม ร่วมเป็นร่วมตาย
ด้วยกันกับข้าหรือไม่"

เหยียนเจวียยื่นมือไปเกี่ยวลูกผมของเงินวังชูไว้หลังศีรษะนาง ก่อน
แบมือออก "ร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมเป็นร่วมตายก็พอแล้ว ร่วมคนงามนั้น
ช่างเถอะ แหวนของเจ้าเล่า"

•

แนะนำตัวละคร

* ช่งชิง/เงินวังซู

อดีตราชินีจอบเงินนามว่าช่งชิง เสียชีวิตจากการถูกโคมไฟทับ แล้วทะลุมิติเข้ามาอยู่ในร่างของเงินวังซู ตัวร้ายหญิงในหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' โดยมีระบบช่วยเหลือเพื่อทำตามความปรารถนาของเงินวังซูให้เป็นจริง ปัจจุบันแต่งงานกับเหียนเจวียและคอยช่วยเหลือเขา

* เหียนเจวีย

คุณชายเหียนแห่งจวนผู้กว้าง รูปร่างหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ มีชื่อเสียงไม่ค่อยดีนัก เป็นตัวร้ายจากหนังสือเรื่อง 'ตำนานหลิวอิง' ที่ต่อมาเงินวังซูได้รู้ว่าภายในคือวิญญาณของชายหนุ่มจากโลกเดิมของนางนามว่า 'ฉินเจิน' รักสงบ ไม่ชอบทำร้ายผู้อื่น แต่ก็มีสติปัญญาดีเรียนรู้เร็ว ไม่ยอมตกเป็นเหยื่อผู้ใด

* เงินฉางเกอ

น้องชายของเงินวังซู ซึ่งจริงๆ เป็นพระโอรสของอดีตฮ่องเต้ที่ถูกเลี้ยงดูในจวนสกุลเงิน

* หลินสืออี

หัวหน้าราชวงศ์ลับแห่งหน่วยราชวงศ์ปักดำจงรักภักดีต่ออดีตฮ่องเต้ จะช่วยเหียนเจวียเมื่อถึงคราวจำเป็นเท่านั้น

363

สิ้นวาทะของเจี๋ยชู่ยทูลหารเปยฉีที่ขึ้นม้าเตรียมจะไล่ตามไปนั้นต่างก็
ร้องสายบั้งเหียน หันหน้ามามองเขา ก่อนมองเจาซวี

แม่ทัพใหญ่แห่งเมืองชายแดนนี้แต่ไรมาก็เปลี่ยนคนแล้วเปลี่ยนคนอีก
ก่อนหน้ามีองค์ชายมาแล้วถึงสี่พระองค์ ซึ่งล้วนแต่ปฏิบัติตามคำสั่งของ
เจี๋ยชู่ย เนื่องจากพวกเขาแต่ละคนเพียงมานั่งรอความดีความชอบเท่านั้น

เจี๋ยชู่ยผู้นี้ไม่โลกในความดีความชอบ ชนะศึกแล้วความดีความชอบ
ก็ตกเป็นของพวกองค์ชายทั้งหมด ยามแพ้ศึกผลักความรับผิดชอบไปให้เขา
เขาก็ไม่คิดคำนัลคำ เด็กเมื่อกวานขึ้นที่เพิงเคยก้าวออกจากบ้านมาเข้า
สนามรบครั้งแรก ถึงเวลาต้องเช่นฆ่าคนขึ้นมาก็อ้าปากร้องหามารดาแล้ว
ไหนเลยจะขึ้นสู้สงครามได้ตามอำเภอใจ

ทว่าเจาซวีนั่นต่างออกไป แม้ทั้งฟ้าเมืองชายแดนจะยังไม่เปลี่ยนแปลง
แต่ผู้ที่ความรู้สึกไวล้วนรู้สึกได้แล้วว่าองค์ชายพระองค์นี้มีแผนการใหญ่

เจ็วียชุยแม้มปาก หาได้มองเจาซวีไม่

เจาซวีเก็บสายตาของตนเองกลับไปก่อนกล่าวว่า "ซูหยินเจ้าเมือง ถูกคนลักพาตัวไปแล้ว ข้าคิดว่าควรต้องตามไป อีกอย่างพวกชาวต้าเจิน ก็นั่งรอม้าของซูหยินไปด้วย"

เจ็วียชุยจึงขึ้นไป ก่อนชูดาบใหญ่ในมือขึ้นพลางตะโกนลั่นว่า "ตาม!"

เขาพุดพลางกระโดดลงจากหอกำแพงเมืองเหมือนกับที่เหยียนเจ็วีย ทำก่อนหน้านี้

ท่ามกลางฝูงชนม้าพันธุ์ดีตัวหนึ่งห้อตะบึงออกมาจับเจ็วียชุยไว้ อย่างพอดีบพอดีประหนึ่งว่ามันได้ยินคำสั่ง

ทหารทั้งหลายได้สติกลับมาที่พากันเง้อแส้ม้าไล่ตามออกไป

"ประเดี๋ยวเจ็วียชุยก็ตามมาถึง ชาวเป่ย์จี้มิใช่ชอบหุบเขาไปสี่หรือไร เช่นนั้นก็ดีมาก ข้าผู้นี้แต่ไหนแต่ไรมาก็เคารพความชอบของผู้อื่น ใจดีอย่างยิ่ง แม้ว่าหุบเขาไปสี่นั้นจะเป็นอาณาเขตของต้าเจินเรา...แต่ในเมื่อพวกเขาชอบ ข้าก็จะฝืนใจถือเสียว่าที่นั่นเป็นสถานที่ฝังร่างของพวกเขาแล้วกัน"

องค์ชายสี่ที่เพิ่งจะถูกปล่อยตัวออกมาจากในหีบขยับแขนขาของตนเอง เป็นการยืดเส้นยืดสาย เขามองเงินวังซูปราดหนึ่งด้วยอาการตัวสั่นงันงก ตกใจจนแทบอยากจะมุดกลับเข้าหีบไปเปียดกับซูหยินเจ้าเมืองที่ยังไม่ฟื้นคืนสติ ผู้นั้นใหม่อีกครั้งเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ต่อให้เขาหายใจไม่ออกอย่างไรก็ดีก็ดีกว่ามานั่งมอง 'ผีสาว' ตรงหน้านี้ เล่าเรื่องขนหัวลุกชวนสยองขวัญอย่างหน้าขึ้นตาบาน

เขารู้สึกว่าตนเองเพิ่งจะได้รู้จักเงินวังซูกับเหยียนเจ็วียตัวจริง เป็นครั้งแรกในวันนี้

"เหตุใดท่านวางอุบายแล้วต้องให้เหยียนเจี๋ยเข้าไปตบคนด้วยเล่า ถึงขนาดว่าขณะให้ท่านยายอีกาแปลงโฉมยังให้นางทำรอยนิ้วมือจากการถูตบไว้บนหน้าลวงหน้าด้วย"

องค์ชายสี่ถามขึ้นเสียงเบาโดยที่เบือนหน้าหนี พยายามไม่มองเงินวั่งซู่ เฉินวั่งซู่หัวเราะหึๆ "คนเราจะสูญเสียความสามารถในการแยกแยะเวลาได้กัน แนนอนว่าต้องเป็นในเวลาที่เหมาะสมตกใจและโมโหโกรธเกรี้ยว เจี๋ยซุ่ยดีต่อจวีเอ๋อมาโดยตลอด จู่ๆ นางถูตบ สำหรับบุรุษไม่มีเหตุผลใดให้จับผิดได้ แต่สำหรับนางถือเป็นการอับอายศอดสู้อย่างใหญ่หลวง"

นางโมโหจนเลือดขึ้นหน้า มีหรือจะแยกออกได้ว่าเหยียนเจี๋ยมิใช่เจี๋ยซุ่ยตัวจริง หน้าตาเปลี่ยนแปลงได้ แม้แต่รูปร่างก็มีวิธีปรับเปลี่ยน มีเพียงแววตาที่ยากจะเปลี่ยนได้..."

เงินวั่งซู่กลักรับรองเลยว่าได้ผืนฟ้านี้ไม่มีใครสามารถแปลงโฉมเป็นคนข้างกายนางมาตบตานางได้

เนื่องจากนางสามารถมองเห็นชีวิตของคนผู้หนึ่งผ่านทางดวงตาได้ แต่ละคนล้วนมีเพียงหนึ่งเดียว เนื่องจากชีวิตที่พวกเขาเผชิญมา ล้วนแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

"นี่คือจุดประสงค์แรก จุดประสงค์ที่สองคือถ้าบนหน้าหม่อมฉันมีรอยแผลอยู่จะทำให้เหตุผลที่หม่อมฉันจำเป็นต้องออกจากเมืองยังมีน้ำหนักมากขึ้น ต่อมาเหยียนเจี๋ยกระโดดลงมาไล่ตามหม่อมฉันก็จะยิ่งชวนให้คนคิดภาพเติมเสริมแต่ง...ทำให้คำพูดดูน่าเชื่อถือ"

เงินวั่งซู่พูดพลางหัวเราะหึๆ

"แนนนอนว่ายังมีจุดประสงค์ที่สาม ท่านไม่รู้หรือว่าชาวลือซ่าคนได้ดีที่สุด หม่อมฉันให้เหยียนเจี๋ยพูดอะไรไป...พูดว่าจวีเอ๋อกับเจาซวีเป็นชู้กัน"

เรื่องนี้ผ่านวันนี้ไปก็จะกลายเป็นตำนานเล่าลือชั่วลูกชั่วหลานในเมืองชายแดน
ไมเซิลี หัวทั้งแคว้นเปยจีเลยต่างหาก เสือสองตัวมีอาจอยู่รวมถ้ำเดียวกัน
ท่านอยู่ในคุกใต้ดินเปยจีนานถึงเพียงนั้นยังไม่ค้นพบอีกหรือ...ระหว่างเจาะซีวี่
กับเจวียชุยปรากฏรอยร้าวขึ้นแล้ว ไม่ว่าใครก็ล้วนอยากเป็นผู้ที่ยืนคำขาด
ได้ทั้งนั้น"

เงินวังซูลุบลูบตาลง ทั้งหมดนี้ล้วนมิใช่นางคิดออกมาส่งเดช แต่มัน
มีเงื่อนงำอยู่ก่อนแล้ว

เป็นต้นว่าเจาะซีวี่จับตัววงศ์ชายสี่ไว้แล้วเหตุถึงไม่ขังไว้ในคุกใหญ่
ของเมืองชายแดน กลับไปขังไว้ในจวนของตนเอง

ผีหลิงบอกว่าหลังจากผู้ก่อกองหายตัวไปขณะไปทำข้อตกลงที่หุบเขาไปสือ
เจาะซีวี่ได้พาคนไปปรากฏตัวที่นั่น เจวียชุยเป็นบุคคลสำคัญ หากเขาไปด้วย
ผีหลิงก็ไม่น่าจะไม่เอ่ยถึง

ทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร หมายความว่าเจาะซีวี่คิดเรื่องจับตัว
วงศ์ชายสี่ออกมาเองเพื่อจะสร้างบารมีในกองทัพ แรกสุดเจวียชุยอาจจะ
ไม่รู้เรื่องนี้โดยสิ้นเชิง และต่อมาเจาะซีวี่ก็ไม่อยากให้อีกฝ่ายสอดมือยุ่งเกี่ยว
กับเรื่องนี้

นี่ก็น่าสนใจแล้ว

ยังไม่หมดเพียงเท่านั้น ขณะที่นางกับเหยียนเจวียรวมถึงฟางเอ้าเทียน
แบกผู้ก่อกองหนีออกมาจากในสุสานหุบเขาไปสือได้บังเอิญเจอกับทัพเปยจี
ที่เคลื่อนทัพใหญ่มาโจมตีในยามวิกาลเข้าพอดี

แม่ทัพใหญ่ผู้นำทัพคือใคร...ก็คือเจาะซีวี่

เจวียชุยได้มาหรือไม่ สรุปคือไม่ได้มา

เมื่อก่อนยามวงศ์ชายแห่งเปยจีออกรบจะล้วนนั่งรอความดีความชอบ

อยู่ด้านหลัง แต่ชัดเจนว่าเจาซวีมิได้เป็นเช่นนั้น

"เจาซวีกับจวีเอ๋อเป็นสหายในวัยเด็ก ทั้งทั้งแปดไม่มีใครไม่รู้ ไม่มีใครไม่เห็น จวีเอ๋อเองก็อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเจาซวี ในขณะที่เจวี่ชุยแก่กว่านางมากเหลือเกินราวกับเป็นบิดานางก็มีปาน สตรีผู้นี้อาศัยว่ามีชาติกำเนิดสูงส่ง นิสัยหยิ่งยโสยิ่งยวด หม่อมฉันกล้าตบอวดได้เลยว่านางไม่พอใจต่อการแต่งงานมาเป็นภรรยาคนใหม่ให้ตาแก่พอม่ายภรรยาตายที่เป็นกระสอบทรายอยู่ที่ด้านซ้ายแดน จึงมักจะดูแคลนเจวี่ชุยแล้วชื่นชมเจาซวีอยู่เป็นนิจ..."

เหยียนเจวี่ฟิงแล้วก็พยักหน้า ชมเปาะว่า "สูหยินฉลาดล้ำปานเทพเซียน หลังข้าตบจวีเอ๋อ นางได้พูดเรื่องทำนองนี้จริงๆ"

เงินวังชูเชิดหน้าขึ้น...นางเชิดหน้าแรงแปนนีของขึ้นหนึ่งจึงพลันร่วงลงมาบนกระโปรงนาง

นางหยิบขึ้นมาดูแล้วก็ต้องส่งเสียงอุทาน "ตายแล้ว! หน้าข้าแตกแล้ว! ท่านยายบอกว่าหลายปีมานี้เจวี่ชุยไม่ได้โยกย้ายไปที่ใด ใบหน้านั้นของท่านนางบรรจงทำอยู่หลายปี แต่จวีเอ๋อเพิ่งจะแต่งมาได้ไม่นานจึงทำขึ้นมาแค่พอถูไถในเวลาจวนตัว...ตายแล้ว ร่วงอีกขึ้นแล้ว"

องค์ชายสีที่ด้านข้างเห็นแล้วก็หลับตาลง กระเียบตัวออกไป

เงินวังชูเห็นแล้วก็ถอนหายใจเบาๆ สบตากับเหยียนเจวี่ ก่อนโคลงศีรษะด้วยความอ่อนนอกอ่อนใจ

นางยังจำครั้งแรกที่ได้พบองค์ชายสีในวังได้อยู่เลย

เขาในยามนั้นเพิ่งจะชนะศึกที่ชายแดน ถูกส่งเต้เรียกตัวเข้าวังเป็นการด่วน คนทั้งหมดล้วนพูดกันว่าเขาเป็นคนแปลกแยกของราชวงศ์้าฉิน เป็นเชื้อพระวงศ์ที่สามารถนำทัพได้ซึ่งพบเห็นได้น้อย ถือเป็นความหวังของ

แคว้นด้าเงิน

ยามนั้นเขาจิตใจอีกเหิม หยิ่งทะนงเหมือนอินทรีเดียวดายบนท้องนา เจอคนอ้าปากค่อนแคะคน เห็นภูเขาค่อนแคะภูเขา พบสายน้ำค่อนแคะ สายน้ำ เห็นฉินเจ้าเอ๋อร์สองคนนั้นก็ค่อนแคะฟาค่อนแคะดิน...

แม้องค์ชายสี่จะถูกพวกนางช่วยกลับมาได้ แต่คนผู้นั้นในตอนแรก เกรงว่าคงจะกลับมาไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงจะแตกตื่นว่าข้าเหมือนผีไปนานแล้วกระมัง

"พวกเราหนีออกมาไกลเพียงนี้แล้ว ทางด้านหลังก็ไม่มี ความเคลื่อนไหวใดๆ อีก เมืองเซียงหยางอยู่ตรงหน้านี้เอง เหตุใดท่านถึงบอกว่า ชาวเป๋ยฉี仍将ไล่ตามมาอีกเล่า" องค์ชายสี่สุดหายใจลึก ลืมตาขึ้น แล้วมองไปยังเงินวังชูอีกครั้งก่อนเอ่ยถาม

เงินวังชูยื่นมือไปตบผ่นังรถม้าเบาๆ

"ท่านเป็นองค์ชาย ยามอยู่ที่เมืองหลินอัน ออกจากจวนไปร่วมงานเลี้ยง ก็นั่งรถม้า ท่านควรจะรู้ว่าระหว่างรถม้าด้วยกันนั้นมีความแตกต่างกัน"

364

ระหว่างรถม้าด้วยกันมีความแตกต่างกันจริง ๆ

เป็นต้นว่ารถม้าของขบวนพ่อค้าใช้เพื่อขนส่งสินค้า หากหนักเกินไป ม้าย่อมจะลากไม่ไหว ยามเจอฝนตกก็จะติดหล่มได้ง่าย เจอเรื่องด่วนหน่อย ก็จะวิ่งได้ไม่เร็ว มิใช่การกระทำที่ชาญฉลาด

ทว่ารถม้าของชนชั้นสูงขุนนางใหญ่เน้นต่างออกไป โดยเฉพาะรถม้าของสตรีชั้นสูงนั้นข้อแรกคือต้องมันคง

ไม่เห็นยามฮ้อยเต้เดินทางหรือไร ราชรถนั้นดูราวกับเป็นศาลาหลบร้อน เคลื่อนที่เลยทีเดียวนะ

รถม้าของชนชั้นสูงสามารถวิ่งช้า ๆ ได้ ถึงอย่างไรวัน ๆ หนึ่งพวกเขา กินอิ่มแล้วก็ไม่มีภารกิจงานทำต่อ เคลื่อนตัวไปช้า ๆ ยังได้อวดรยนานขึ้น ทั้งสามารถแบกของหนักได้ ถึงอย่างไรก็ซื้อม้าใหม่ หากหนึ่งตัวลากไม่ไหว แปรตัวเรียงกันมิใช่ดูน่าเกรงขามหรือไร

อีกทั้งไม่อาจไม่มันคง...

มิเช่นนั้นเกิดรถม้าสี่ล้อขึ้นมาแข่งน้ำบนหน้าสตรีชั้นสูงก็คงร่วงกราวลงมาเหมือนกับผัดข้าวแล้ว เครื่องประดับอัญมณีที่ปักอยู่บนศีรษะก็จะกระแทกกันดังกริ้งกริ้ง กว่าที่จะถึงที่หมาย...ให้ตายสิ พอลงมาก็คงเหมือนถูกคนปล้นมาอย่างไรวางนั้น จะให้เป็นเช่นนั้นมิได้เด็ดขาด

"รถม้านี้ของจวีเออทั้งใหญ่ทั้งมันคง แต่กลับวิ่งได้ไม่เร็ว เจวียชุยเป็นแม่ทัพมากฝีมือ เขาตั้งมั่นรักษาชายแดนมาตลอดหลายปี ทำศึกน้อยใหญ่มาไม่รู้ตั้งเท่าไร มีหรือจะไม่กระจางในหลักการที่ว่าอย่าไล่ตามข้าศึกที่หมดทางสู้ พวกเขาหน้าเนื่อใจเสีย คดในข้ออในกระดูก ทว่าจากการแสดงออกของพวกเราในคืนนี้ เจวียชุยจะต้องรู้แน่นอนว่าพวกเรามีชีพอกไม่มีสมอง ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้มากกว่าได้วางกับดักไว้ระหว่างทางแล้ว มีหน้าข้าพวกเราจับตัวจวีเออมาก็ไม่ต่างจากที่พวกเขาจับตัวท่านไป การฆ่าคนหนึ่งคนง่ายดายเหลือเกิน ทว่าเปยฉีฆ่าท่านกับพวกเราฆ่าจวีเออนั้นล้วนมีผลเสียมากกว่าผลดี"

นี่ก็คือสาเหตุที่ไม่ว่าจินเจ้าเออร์หรือเงินวังซู่จะสะทอนใจต่อเรื่องที่องค์ชายสี่ถูกจับตัวไปว่าภายหลังเขาคงแทบจะไร้ราคากับตำแหน่งใหญ่เกรงว่าคงต้องลำบากอย่างมากเพียงใด แต่ในใจกลับมันคงหนักแน่นไม่หวั่นกลัว เรื่องนี้เว้นแต่องค์ชายสี่จะรณหาที่ตายเอง มิเช่นนั้นเขาย่อมไม่มีทางตายแน่นอน

"เนื้อราคาแพงปานนี้ คนเลี้ยงหมูที่ใดจะตัดใจฆ่าทิ้งได้ง่ายๆ เล่าแน่นอนว่าต้องขายให้ได้ว่าค่าดีกว่านี้ เพื่อนำเงินมาซื้อเสบียงอาหารกินกันทั้งบ้านตลอดฤดูหนาว แม้คำพูดนี้ของหม่อมฉันออกจะหยาบคายไปเสียหน่อย แต่ผู้ที่ดูแลบ้านเป็นล้วนใช้ชีวิตกันเยี่ยงนี้ เจวียชุยอาจลั้งเล แต่

เจ้าชวี้นั้นไม่ลังเลแน่ เจ้าชวีจะต้องไล่ตามมาแน่นอน จะอย่างไรก่อนหน้า
เขาก็จับตัวท่านสร้างความดีความชอบได้แล้ว บัดนี้ท่านหนีมาไม่พอ ยัง
ลักพาตัวประกันมาด้วย ทางพวกเราเองยังป่วนจนชายแดนเบ่ยจีโกลาหล
อลหม่าน ยามนี้ความดีความชอบกลายเป็นความผิด เจ้าชวีจะต้องบุกมา
ด้วยตนเองแน่นอน"

องค์ชายสีฟังแล้วก็กุมศีรษะตนเองไว้ ผ่านไปเนิ่นนานเขาถึงได้กล่าวว่า
"เทียบกับท่านแล้วหัวสมองนี้ของข้าเหมือนทำมาจากก้อนหินก็มีปาน"

เฉินวังซูหัวเราะ "ท่านไม่ต้องน้อยเนื้อต่ำใจไป เนื่องจากหม่อมฉัน
ทอดสายตามองดูแล้ว ทัวทั้งโลกล้วนมีแต่মনุษย์หิน แฮ้อ คนฉลาด
ล้วนเงียบเหงาวังเวงแล้ว"

"ยอดดวงใจ เช่นนั้นข้าก็เป็นมนุษย์หินเช่นกันหรือ"

เฉินวังซูตอบ่าเหยียนเจวี่ กะพริบตาใส่เขา "ท่านย่อมจะเป็น
มนุษย์หินทั้งดงามที่สุด"

องค์ชายสีได้ยिनกลับร้องให้ขึ้นมา เริ่มจากสะอื้นเบาๆ ต่อมาก็เริ่ม
ร้องไห้คร่ำครวญ

เขาร้องให้เหมือนเด็กเล็กๆ น้ำมูกน้ำตาไหล อีกทั้งยังเริ่มสะอื้นขึ้นมา
ด้วย "ข้าจะมีบุญญาทำอะไรได้เล่า เสด็จแม่ทรงฝากความหวังไว้ที่ข้า
ตั้งแต่เล็กก็เจ้าก็เจ้าการกับข้าเสียทุกอย่าง คอยจ้องคอยดู อยากจะหาข้อดี
จากตัวข้าให้ได้ แต่ข้าไม่ฉลาด เรียนหนังสือก็ไม่โดดเด่นอะไร มีเพียงร่างกาย
ที่แข็งแรง เรียนขี่ม้ายังธนูได้ดีกว่าพี่น้องคนอื่นมาก เสด็จแม่ทรงทุ่มเทสุดกำลัง
เพื่อจะส่งข้ามาชายแดน พอข้ามาก็โชดเข้าข้าง ได้เจอกับชัยชนะครั้งใหญ่
เข้าจริง ๆ ข้าเองก็นึกว่าข้ามีพรสวรรค์ทางด้านนี้ กลับถึงเมืองหลินอัน
ทุกผู้ทุกคนต่างชมเชยข้า บอกว่าข้าเป็นว่าที่เทพสงคราม ข้าเองก็หลงเชื่อ

ตามนั้น หลงเชื่อไปจริงๆ

เสด็จแม่ทรงอยู่ในวัง ไร่ที่ฟุ้งฟิง ต้องล่องเินคนไปไม่น้อยเพื่อให้ข้าได้แต่งงานกับเจ้าเออร์ มีชีวิตยากลำบากยิ่งยวด ข้าอยากจะทำการใหญ่สักครั้งหนึ่ง ไม่พูดถึงเป็นฮ่องเต้หรือก เป็นแค่ฮ่องที่กุมอำนาจจริงได้ ข้าก็พอใจแล้ว ข้าคิดแค่ว่าจะต้องทำให้คนทั้งหมดมาชมเเหเสด็จแม่ข้าไม่ได้ ข้าคิดแค่ว่าจะทำให้เจ้าเออร์ไม่ดูถูกข้า ข้าอยากสร้างความสำเร็จความชอบเหลือเกิน พวกเขบอกกับข้าว่าข้ารั้งอยู่ที่หลินอัน ดูผลงานขนส่งทางน้ำกับท่า่นพอตาเป็นการสิ้นเปลืองความสามารถเินไปจริงๆ ข้าควรเข้าสนามรบขอเพียงมีความดีความชอบในการศึกก็จะมีทุกอย่าง ข้าเองก็หลงเชื่อตามเค้นสมองหาช่องทางจนได้มาชายแดนในที่สุด ข้านึกว่าความดีความชอบอยู่ที่นี่ปากข้าแล้ว ทว่า..." องค์ชายสี่พูดพลางเริ่มร้องไห้โย "ทว่า...ได้หล้านี้มีเรื่องดีไม่คาดฝันอย่างขนมเบี๊ยะตกลงมาจากฟ้าเสียที่ใดกัน ข้าไม่ใช่เทพสงคราม ข้าเป็นเพียงคนโง่เขลา...คนโง่เขลาที่ทำให้คนสองแคว้นเหินเป็นศัตรูตก

อย่างเรื่องที่ท่านคิด ข้ายังคิดไม่ถึงเลย คิดไม่ถึงแม้แต่บัดเดียว ข้าถึงขั้นหลงนึกว่าข้าติดโรคระบาด...ข้า...สรุปคือรถม้านี้วิ่งได้ช้า พวกเรามีไขจะถูกทัพใหญ่ของชาวเปยฉีไล่ตามมาทันในอีกไม่นานแล้วหรือไร หุบเขาไปสือ...ข้าเคยไปหุบเขาไปสือ แม้สภาพพื้นที่จะสลับซับซ้อนเหมือนเขาวงกต แต่ถ้าทัพใหญ่มาถึงแล้วบุยก่ย้าทั้งหุบเขาจนราบเป็นหน้ากลองก็ไม่ได้ช่วยอะไรแล้ว พวกเรามีกันแค่ไม่กี่คน ต่อให้นับองครักษ์ของเหยียนเจวี่ด้วยก็ยังมีไม่ถึงยี่สิบคน ร่างกายคนเราทำจากเลือดเนื้อจะตอบโต้การบดขยี้จากทัพใหญ่ได้อย่างไร พวกท่านเสี่ยงมาช่วยข้า...ข้า...อีก...อีก..."

"เช็ดน้ำตาเสียเถอะ ในเมื่อยังมีแรงร้องให้อยู่ ประเดี๋ยวก็ใช้แรงสังหาร ชาวเป่ยฉีให้มากหน่อยแล้วกัน ข้าฟังจากเสียงความเคลื่อนไหว พวกเขา น่าจะอยู่ไม่ไกลจากพวกเราแล้ว ทว่าพวกเราถึงหุบเขาไปสัปดาห์แล้วเหมือนกัน" เหยียนเจวียพูดพลางยื่นผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งให้องค์ชายสี่ "ท่านคงไม่ได้ คิดกระมังว่าวังซูเปลืองแรงไปมากปานนี้เพียงเพื่อช่วยท่านอย่างเดียว เช่นนั้นท่านก็ดูถูกนางเกินไปแล้ว ก่อนพวกข้าออกมานางกับผีหลิง ได้หารือกันเรียบร้อยแล้วว่าจะวางกำลังดักรออยู่ในหุบเขานี้ พวกข้า จะล่อทัพเป่ยฉีเข้าหุบเขาไป จากนั้นก็จัดการเด็ดหัวพวกนั้นเสีย ทัพเป่ยฉี เร่งร้อนตามมา กระบวนทัพไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ในขณะที่ทัพฝ่ายเรา เตรียมพร้อม ออมากำลังไว้รับมือข้าศึกอยู่แนวนแล้ว จะต้องคว้าชัยชนะได้ อย่างเบ็ดเสร็จแน่นอน"

องค์ชายสี่ฟังแล้วก็พลันงยหน้า ดวงตาเขาสว่างวาบขึ้นก่อนจะ หม่นแสงลงอีกในทันที

ก็จริง คนที่ถูกจับเป็นเชลยอย่างข้ามีค่าอะไรให้เหยียนเจวียกับเงินวังซู เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตมาช่วยกันเล่า

องค์ชายสี่กำลังคิดน้อยเนื้อต่ำใจ กลับพบว่าบนบ่าตนเองมีมือข้างหนึ่ง เพิ่มมา "ท่านไม่ได้สำคัญปานนั้น ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าเป็นชาวเป่ยฉีก็ดี หรือจะ ชาวต้าเจินก็ช่าง ล้วนไม่มีทางจับจ้องท่านพร้อมวิพากษ์วิจารณ์อยู่ตลอด ทว่า ท่านก็สำคัญยิ่งยวดเช่นกัน เนื่องจากท่านเป็นสามีของผู้อื่น เป็นบุตรชาย ของผู้อื่น เป็นบิดาของผู้อื่น ท่านเป็นเสาหลักในครอบครัว แม้แต่ผู้ทั่วๆ ไป ก็จะไม่เคยแพ้ศึก หากทุกคนที่พ่ายแพ้ล้วนท้อแท้จนไปกระโดดแม่น้ำ ตายกันหมด เช่นนั้นข้าคิดว่าต้าเจินของพวกเราคงจะสูญสิ้นไปตั้งแต่ เมื่อสิบปีก่อนแล้ว ใครไม่เคยพ่ายแพ้ศึกตงจิงเมื่อสิบปีก่อนบ้างเล่า

ชาวตำเงินฟ่ายแพ้ยับเยิน บ้านเมืองล่มสลาย แต่อย่างน้อยก็ยังมีส่วนหนึ่งที่เชื่อมั่นมาโดยตลอดว่าพวกเรายังสามารถกลับมาเอาชนะได้" เขี่ยนเจี๋ยพูดพลางตบ่าองค์ชายสี่เบาๆ สองสามที "พี่สี่ ท่านแพ้แล้วหรือ แต่ข้ากับวังซูไม่ยอมแพ้หรอก"

365

"ไม่ พวกเราไม่มีวันแพ้"

เงินวังซุกกล่าวด้วยความจริงจังน่าเชื่อถือ

ไม่น่าสร้างทำอวดเก่งเลย แต่ในเมื่อเริ่มแล้วก็ต้องเชื่อมั่นว่า
ทั่วทั้งใต้หล้าสยบอยู่ใต้เท้าผู้เดียว ประจิมไม่พ่าย บูรพาไม่แพ้!

องค์ชายสี่ท่าทางดูงุนงงอยู่บ้าง

ทว่าเงินวังซุกหาได้มีที่ท่าจะเกลี้ยกล่อมเขาต่อไม่ หากมิใช่เพราะเห็นแก่
จินเจ้าเออร์ อาศัยแค่ว่าเขาเป็นเจ้าหนูน้ำเต๋าก็ไม่ควรค่าให้นางกับเหยียนเจวีย
ต้องมาเสี่ยงอันตรายถึงชีวิตที่นี้หรอก ช่างมีเกียรติเสียนี้กระไร!

นางไม่เคยหวังอะไรแค่ที่ละอย่าง อย่างละเล็กละน้อยอยู่แล้ว

"สูหยิน จะถึงหุบเขาไปสือแล้วขอรับ" เสียงราชองค์รักษ์ปีกดำดังมาจาก
นอกกรตม้า

เงินวังซุกพยักหน้า "อย่าลืมหันหลังหันหน้าออก พวกเราเกิดความคิดขึ้น

กะทันหันถึงได้แปลงโฉมเป็นเจ็ยชุยกับจวีเอ้อ อย่าให้ออกไปแล้วถูกผีหล้ง
ยิ๊งธูฆ่าตายเสียเล่า!"

นางว่าแล้วก็ยกมือลอกหนังหน้าออกอย่างไม่กระมิดกระเมี้ยน
หนังหน้าที่ชำรุดผุพังแตกกระแหงจนไม่เหลือสภาพแล้วนั้นร่วงกราวลงมา
องค์ชายสี่ที่กอนหน่านี้ยังมีท่าทางเหมือนลูกแกะหลงทางมองนางปราดหนึ่ง
ด้วยความหวาดผวา ก่อนจะทนมไฉ่ไหวอีกต่อไป ยืนสักระยะอกนออกหน้าต่าง
รถม้า แล้วเริ่มอาเจียนไอ้ก้ออัก

เงินวังซูลิ่งตาใส่เขาด้วยสีหน้ารังเกียจเดียดฉันท์ เสียแรงที่เจ้าคนผู้นี้
เป็นถึงแม่ทัพผู้นำทัพออกรบ นี่นับเป็นอะไร ถึงกับตกอกตกใจเสียได้!

เหยียนเจ็ยที่อยู่ด้านข้างอดมุ่ปากกระตุกไม่ได้ จากนั้นก็มองดูมูจิ้น
ที่สีหน้าไม่เปลี่ยนไปสักกระฝีกกรากับเป็นพระพุทธรูปทีหนึ่ง สตรีข้างนำกลัว
โดยแท้ เขากับองค์ชายสี่นับว่าจิตใจแข็งแกร่งแล้ว หากเปลี่ยนเป็นคนทั่วไป
มาเห็นหน้าของสาวงามหลุดร่วงเป็นชิ้นๆ คงได้ทิ้งเงามืดที่ไม่อาจลบเลือนได้
ไว้ในใจ ตกใจจนเกิดเป็นอาการเจ็บป่วยอย่างแน่อน เช่นนั้นคงต้อง
กลายเป็นนับแต่นี้สตรีเป็นเพียงคนเดินถนน หันมาสนนุรุขลียิ่งเย็น!

เหยียนเจ็ยยกมือแกะหนังหน้าที่บางราวกับปีกจักจั่นถูกลอกออก
ก่อนจะเผยใบหน้าที่ชวนตะลึงนึกว่าเป็นชาวสวรรค์ออกมาในชั่วพริบตา

เงินวังซูลองดูแล้วก็ต้องอุทานอีกครั้ง วิชาแปลงโฉมนี้หน้าอัศจรรย์นัก
เพียงลอกแผ่นหนังหน้าออกก็เปลี่ยนเป็นคนละคน หน้าอัศจรรย์ใจแท้ๆ
เชียว!

นางคิดพลางล้วงกล่องหยกสีเขียวใบเล็กออกมาอย่างรวดเร็ว
ในชั่วพริบตาที่เปิดฝาออกเหยียนเจ็ยก็ใส่หนังหน้านั้นลงไปแช่น้ำสีเขียว
พิลึกพิลั่นข้างในกล่อง จากนั้นก็ปิดฝาทันที

รถม้าจอดสนิทแล้ว เงินร่วงชูกับเหยียนเจี๋ยลงจากรถแล้วหาที่ซ่อนตัวอย่างฉับไว

ราชวงศ์ฉินปกครองอย่างพวกชาวเออร์ปรากฎภายในทันใด แบกหีบใหญ่ที่บรรจุจิวเอ๋อรวมถึงองค์ชายสี่ที่อาเจียนจนวนิงเวียนตาลายขึ้นมาอย่างคล่องแคล่วว่องไว แล้วหายลับไปท่ามกลางกองหินสีขาวในพربتาเดียว...

ครั้นชาวเป่ย์ฉีมายืนอยู่ตรงปากหุบเขาแล้ว สิ่งที่มีมองเห็นก็คือมีรถม้าหรือรางดงมาจอดอยู่ตรงนั้น ล้อรถล้อหนึ่งกลิ้งอยู่ข้างๆ ตัวรถม้าเอียงกระเท่เร่ เงินทองที่อยู่ด้านในตกกระจายเต็มพื้น

พอม้าที่ลากรถม้ามองเห็นคนคุ้นเคยก็กระทุ้งกีบเท้า ร้องขึ้นด้วยความเบิกบานใจ

เจี๋ยชุยโบกมือให้ทัพใหญ่หยุดอยู่ที่ปากหุบเขา

เขาตั้งมั่นรักษาชายแดนมาตลอดหลายปี ย่อมจะเคยได้ยินข่าวเกี่ยวกับอาถรรพ์ของสถานที่แห่งนี้

เขามองดูรอบๆ หุบเขา ที่นี้เงียบสงบอย่างยิ่ง ถึงขั้นไม่มีแม้แต่เสียงนกเสียงแมลง

เจี๋ยชุยขมวดคิ้ว ไม่เดินเข้าไปในหุบเขาเสียที เขามองเฉาเถียนที่อยู่ข้างกาย

เฉาเถียนหลับตาลงแล้วเงยหูฟังทันที "ท่านแม่ทัพ มีเสียงหายใจคนทั้งหมดห้าคน...ยังมีอีกสองสามคนที่เสียงหายใจแผ่วยิ่ง ผู้น้อยไม่แน่ใจนัก น่าจะเป็นองครักษ์ลับที่ชำนาญการพรางตัวข้างกายเหยียนเจี๋ย มีเพียงผู้ที่เคยเล่าเรียนวิชากลั่นหายใจมาโดยเฉพาะเสียงหายใจถึงจะเป็นเพียงนี้"

เงินวังซูที่ซ่อนตัวอยู่ฟังแล้วก็หรีตา

นางว่าแล้วเขียว เจาเถียนเป็นชาวต้าเงิน สามารถดำรงตำแหน่ง
ผู้ช่วยแม่ทัพอยู่ในเป่ย์ฉีได้จะต้องมีจุดที่เหนือกว่าผู้อื่นเป็นแน่แท้ และ
เขาก็มีหูที่ต่างจากคนปกติมาแต่กำเนิด สามารถได้ยินเสียงที่ผู้อื่นไม่ได้ยิน

เจาเถียนว่าแล้วก็กระโดดลงจากหลังม้า หมอบลงกับพื้น หลับตา
แล้วเริ่มกระดิกหู

ผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงได้ลุกขึ้นยืนพลางสายสิริระะ "ไม่ได้ยินเสียง
กองทัพม้าวิ่ง"

เขาพูดพลางแม้ริมฝีปากเล็กน้อย ที่น่าแปลกคือเขาหมอบกับพื้น
แล้วกลับได้ยินเสียงลมที่พัดคล้ายเสียงภูตผีโหยหวนมาป่าเห่าหอน และ
ยังมีเสียงคลื่นซัดกระทบฝั่งอีกด้วย

แต่ครั้นนึกถึงคำเล่าลือแสนแปลกประหลาดของหุบเขาไปสักระยะเจาเถียน
ก็ยังคำพูดที่มาจากถึงริมฝีปากนี้ไว้

เจวี่ยซุ่ยสั่งให้เขาฟังแค่เพียงมีชาวต้าเงินดักรออยู่หรือไม่เท่านั้น
คนอาจจะกลั่นหัวใจได้ แต่มาทำไม่ได้ ในเมื่อไม่มีเสียงกองทัพม้าวิ่ง
ก็หมายความว่าชาวต้าเงินหาได้รับข่าวแล้วมุงออกจากเมืองมาช่วยคนไม่

หากบอกว่าขี่ม้ามาชุมนุมรออยู่ที่นั่นล่วงหน้านั้นก็เป็นไปได้ เหมือน
อย่างที่เขابอกก่อนหน้านี้ ปกติม้าไม่สามารถควบคุมตนเองได้เหมือนคน
มันยืนอยู่ตรงนั้น พอหมดความอดทนก็จะกระต๊อบเท้า ส่งเสียงออกจุมุก
เผยอปากยิงฟันเป็นระยะ

ถ้ามีม้าสักตัวอยู่ไกลออกไปเขาย่อมได้ยินไม่ชัด แต่หากม้า
มีจำนวนมากเสียงเคลื่อนไหวก็จะดัง เป็นไปไม่ได้ที่จะรอดพ้นหูของเขา

เงินวังซูที่หลบอยู่หลังหินก้อนใหญ่ฟังคำพูดนี้แล้วก็เหยียดยิ้มมุมปาก
พอข้าเงินวังซูลงมือก็จะรู้ตัวเองว่า 'มี' หรือ 'ไม่มี'

นางคิดพลางดิ่งสายเชือกในมือ อีกด้านหนึ่งของเชือกมีเส้นผมสีดำ
ผูกอยู่ข้อหนึ่ง ครั้นนางดิ่งเส้นผมชอนนั้นก็ลอยออกไปประหนึ่งถูกลมพัด
ก็มีป่าน

แม้จะแค่ชั่วพริบตาเดียว แต่ก็เพียงพอที่เจี๊ยะซุยซึ่งมีวรยุทธ์ติดตัว
จะมองเห็นได้ชัดเจน

เขาดีใจเป็นล้นพ้นตามคาด ร้องโหวกเหวกขึ้นว่า "ฉิวทางเดิน
ในหุบเขาไปสื่อนี้ชั่วระยะ เจ้าเด็กสกุลเหยียนเพ็งเคยมาเยือน พอรถม้าพังแล้ว
พวกเขาก็หนีไปได้ไม่ไกล เด็กเมื่อก่อนขึ้นที่ตีแต่วางแผนรบบนกระดาน
กระทำการวุ่นวายด้วยตนเองเพียงคนเดียว ไม่มีบิดามารดาสั่งสอน วันนี้ให้
บิดาชาวเป่ย์ฉีอย่างพวกข้าสั่งสอนเจ้าแทนแล้วกัน!"

เขาพูดจบก็โบกมือ ควบม้าพุ่งตัวนำหน้าเข้าไปในหุบเขา!

กำลังพลที่ด้านหลังเขาเห็นดังนั้นก็รู้กันเข้าหุบเขาแทบจะทันทีประหนึ่ง
เปิดประตูระบายน้ำ

เงินวังซูหรีตา ให้สัญญาณมือแก่คนทางด้านบนหุบเขา

ได้เวลาแล้ว! พอคนเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ คนก็เบียดเสียดกันในหุบเขา
ต่อให้เจ้าหลบหลีกเก่งเพียงไรก็มีพื้นที่เท่าแมวดิ้นตายเท่านั้น ผู้อื่น
เพียงใช้กำลังเกลี้ยดินก็สามารถบดให้เจ้ากลายเป็นเนื้อละเอียดได้!

เงินวังซูยื่นมือออกไป รู้สึกได้ถึงริ้วหมอก ส่วนพลทหารชาวเป่ย์ฉี
ก็แทบจะมาถึงตรงหน้านางแล้ว

ในตอนนี้องเงินวังซูก็กดเบาๆ แทบจะในชั่วพริบตานั่นเหยียนเจี๊ยะ
ได้โอบเอวนางไว้พลางผลุบตัวไปอยู่ด้านหลังอย่างรวดเร็วปานเหาะ

หมอกขาวในหุบเขาแทบจะบดบังสายตาคนไว้ ได้ยินเพียงเสียงดังแกร็ก

ผิวดินบริเวณนั้นพลันแยกออกเป็นช่องขนาดใหญ่ ทหารเป่ย์ฉีทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบช่องนั้นตกพรวดลงไปประหนึ่งเป็นแก้วที่จมลงกันหม้อ ขณะคนยังตอบสนองไม่ทันช่องใหญ่นั้นก็ปิดเข้าหากันอีกครั้งในชั่วพริบตา ประหนึ่งว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

ถึงไม่ได้มองเงินวั่งชูก็นึกภาพออกว่าบ่อน้ำใต้หุบเขาไปสื่อนั้นกำลังเดือดพล่านอยู่ พวกเขาลงไปแล้วก็จะกลายเป็นน้ำแกงเนื้อสดใหม่หนึ่งชาม

นางจุปากสองสามที เสียงนั้นฟังดูเสนาะหูอย่างยิ่ง ดังไปถึงในโสตของเฉาเถียนอย่างแม่นยำราวกับเป็นเสียงมารร้าย

ทัพเป่ย์ฉีในขณะนี้ตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ เริ่มหวาดหวั่นลนลานวิ่งไปยังทางออกหุบเขาแล้ว

ทว่ามีคนมากเกินไป คนที่นอกหุบเขายังคงเบียดเข้ามาด้านใน ส่วนคนด้านในหุบเขาก็อยากจะหนีออกไป ในชั่วขณะนั้นเสียงร้องโหยหวนพลันดังมาเข้าโสตอย่างต่อเนื่อง

เงินวั่งชูหัวเราะอีกสองสามครา เสียงหัวเราะของนางเหมือนว่าดังออกมาจากใต้พื้นดิน เหมือนเป็นเสียงอันเย็บเย็นของผีสาวซึ่งแฝงด้วยแววเยาะหยันและคับแค้นใจ

366

องค์ชายสี่ที่ยืนอยู่หลังเงินวังงูมของดูจนปากอ้าตาค้างไปแล้ว
เขานึกขึ้นได้ว่าขณะตนเองถูกจับตัวไปก็อยู่ในหุบเขาไปสื่อนี้ เขา
พาคนเข้าหุบเขา เจอเขาซิวี่มาดักซุ่ม ทหารกองเล็กๆ กองหนึ่งที่พามาด้วย
สู้จนตัวตายกันหมด เขาเองก็ถูกจับไปเป็นเชลย

ทว่าที่โชคดีคือพวกเขาในเวลานั้นล้วนมิได้ประสบกับฉากเหตุการณ์
ที่น่าเหลือเชื่ออีกทั้งน่ากลัวปานนี้

คำเล่าลือในเมืองเซียงหยางนั้นถูกต้อง หุบเขาไปสื่อนี้เป็นหุบเขา
ที่ 'กินคน' ได้จริงๆ

ทว่าหุบเขาไปสื่อน่าสยดสยองก็จริง แต่หญิงสาวตรงหน้านี้นางควบคุม
หุบเขาไปสื่อนี้ได้

องค์ชายสี่เงยหน้ามองคนตรงหน้า

แม้จะอยู่ใกล้มาก แต่เขารู้สึกว่าตนเองคล้ายมองเห็นคนตรงหน้า

ได้ไม่ชัด เขาคิดว่าจำเป็นต้องเป็นเพราะหมอกในหุบเขาหนาเกินไปเป็นแน่ มิเช่นนั้นเขาจะรู้สึกได้อย่างไรว่าคำคุยโวก่อนหน้านี้ของเงินวังชูเป็นความจริง

นางไม่มีวันแพ้...

เงินวังชูในยามนี้ไหนเลยจะยังมีเวลาให้ความสนใจของคหบดีชายสี่ ที่คิดฟุ้งซ่าน นางนับถอยหลังในใจ สาม สอง หนึ่ง...

พ้าว เสียงลูกธนูนับไม่ถ้วนตกลงมาจากเหนือหุบเขาไปสี่

บรรดาคนที่ยังไม่ตกลงไปในหุบเขาเหล่านั้นล้มลงกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า ประหนึ่งเป็นแปลงข้าวหลังถูกเกี่ยว

"เจาเถียน! นี่มันเรื่องอะไรกัน! เฮีย่นเจวียอยู่ที่นี่!"

เสียงกราดเกรี้ยวของเจวียชูดังขึ้นกลางหุบเขา แต่ยามนี้กลางหุบเขา เต็มไปด้วยเสียงร้องโหยหวน ต่อให้หูของเจาเถียนดีเพียงไรก็ยังหมดหนทาง จะแยกแยะเสียงหายใจของเฮีย่นเจวียออกจากสถานที่ที่เสียงดังเซ็งแซ่ ปานนี้ได้

"เฮีย่นเจวีย เจวียชูดูนั่น!"

เงินวังชูหวิดจะส่งเสียงดีใจออกมา หากตาแก่นั่นไม่ปริปากออกมาเอง หมอกหนาเพียงนี้นางเองก็หาคนไม่เจอเช่นกัน

ทว่าบัดนี้ต่างออกไปแล้ว เขาแผดเสียงดังปานฟ้าผ่า มีเพียงคนหูหนวก เท่านั้นที่จะไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ใด

ในเวลาเดียวกับที่เงินวังชูเปล่งเสียง ธนูยาวของเฮีย่นเจวียก็ลอย ออกไปหาเจวียชูดแล้ว

ธนูนี้ไม่เหมือนกับที่ยิงลงมาจากเหนือหุบเขา มันถูกยิงในระยะใกล้ เร็วแรงแม่นยำ แทบจะแค่ชั่วพริบตาเดียวเงินวังชูก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวน ของเจวียชูดแล้ว

ในเวลาเดียวกันนี้เองเหยียนเจี๋ยก็ยื่นมือมารวบตัวเงินวังซู โอบร่าเงนางไว้ แล้วเคลื่อนตัวเปลี่ยนสถานที่

"หมอกโก๊กละสลายตัวแล้ว ไม่อาจเป็นคนอ้วนได้จากการกินเพียงคำเดียว"

เงินวังซูตอบรับในลำคอเบาๆ ริมฝีปากของเหยียนเจี๋ยแทบจะแนบติดกับหูนาง ไอร์รอนที่พ้นออกมานั้นทำให้ขนทั่วตัวนางลุกชัน

นางแทบอยากจะตบหน้าตนเองสักขาด

นี่เป็นเวลาอะไร ข้าทางหนึ่งทำศึก อีกทางยังจะคิดเรื่องรักๆ ใคร่ๆ อีกหรือ น่าอายเกินไปแล้ว!

ขณะเหยียนเจี๋ยพาเงินวังซูถอยมาอยู่ที่ทางออกจากหุบเขาไปสี่อี่ฝั้งแคว้นต้าเจิน ธนูระลอกที่สองจากเหนือหุบเขาก็ตอยลงมาอีกครั้ง หมอกนั้นเป็นไอร์รอนที่พวยพุ่งขึ้นมาจากใต้หุบเขา มาเร็ว ไปก็เร็ว ยามนี้ไม่ส่งผลต่อการมองเห็นแล้ว

เงินวังซูเพ่งสายตามองแล้วก็ต้องทอดถอนใจ

ธนูดอกนั้นของเหยียนเจี๋ยยิ่งได้แม่นยำเป็นที่สุด ยิ่งถูกเจี๋ยซูยเข้าพอดิบพอดี เพียงแต่น่าเสียดายที่อีกฝ่ายก็เป็นถึงแม่ทัพมากฝีมือผู้มีประสบการณ์อันโชกโชน ธนูดอกนั้นจึงเพียงยิงตาเขาบอดไปข้างเดียวเท่านั้น

พลทหารเป่ยจีเห็นแม่ทัพได้รับบาดเจ็บเลยจะยังมีที่ทำการต่อสู้ อีกแม้เพียงกระพิก ต่างสลัดเกราะทิ้ง หนีหัวซุกหัวซุน คนในหุบเขาเวลานี้ตายไปเกือบหมดแล้ว ส่วนทหารที่อยู่นอกหุบเขาพอได้รับข่าวก็หนีเตลิดเปิดเปิงกันไปแล้ว

* ไม่อาจเป็นคนอ้วนได้จากการกินเพียงคำเดียว เป็นสำนวน หมายถึงทำสิ่งใดต้องค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป ห้ามใจเร็วด่วนได้

เหยียนเจวียไม่พูดพร่ำทำเพลง ดันตัวเงินวังชูเข้าไปในอ้อมแขนหมูเงิน
"ปกป้องนางให้ดี"

จากนั้นก็กระต๊อบเท้า ทะยานร่างตรงไปหาเจวียชุย

เจวียชุยผู้นั้นใช้ดาบใหญ่เป็นอาวุธ ดาบเล่มนั้นหนักยิ่งยวด ยามนี้
เห็นว่าแม่เหยียนเจวียจะเปลี่ยนกลับมาอยู่ในสภาพปรูปร่างหน้าตาของตัวเอง
แล้ว แต่ทรงผมและเสื้อผ้าแทบจะเหมือนกับเขาทุกกระเปียดนี้ก็มาถึง
เรื่องที่เหยียนเจวียปลอมตัวเป็นเขาขณะอยู่ในเมืองขึ้นมาได้อีก

เรื่องนี้เป็นความแค้นใหม่รวมกับความแค้นเก่า เขาอาละวาดด้วย
ดาบใหญ่ ไม่หลบเสียงและไม่ป้องกัน ฟันเข้าหาเหยียนเจวียอย่างรุนแรง

ในช่วงพริบตาที่ดาบและกระบี่กำลังจะปะทะกันนั่นเอง เหยียนเจวีย
พลันขยับข้อมือ ตัวดกระบี่ยาวเล่มนั้นแทงเข้าหาเจวียชุยจากมุมเฉียง

เจวียชุยเห็นว่าหลบไม่ทันแน่แล้ว ในช่วงพริบตานี้เองก็มีคนผู้หนึ่ง
แทรกตัวเข้ามาสกัดกระบี่นี้แทนเขา "ท่านแม่ทัพรีบไปเถิด"

เหยียนเจวียขมวดคิ้ว เขารู้จักผู้ที่มาขวาง เป็นเจาเถียนชาวต้าเจิน
ที่ก่อนหน้านี้เคยคุยกับพวกเขาที่หน้าประตูเมืองจริงๆ

เจวียชุยอาศัยจังหวะที่เหยียนเจวียชะงักไปกัดฟันฉลุยตัวขึ้นหลังม้า
ฟันพลทหารเป่ย์ฉีที่กำลังวิ่งหนีขวางทางอยู่ข้างหน้าตนเองทิ้งไปตลอดทาง
ก่อนจะควมม้าหือตะบึงออกจากหุบเขา

เหยียนเจวียยิงธนูออกไปอย่างดุเดือด ธนูยาวดอกนั้นแทงเข้าที่หลังของ
เจวียชุย เจวียชุยล้มลงบนพื้นตามหลังเสียงฟุบของลูกธนูทันที เวลานี้มีม้าเร็ว
ตัวหนึ่งผ่านมา แม่ทัพหนุ่มคนหนึ่งดึงตัวเขาขึ้นมาแล้วพุ่งออกไปจากหุบเขา

เหยียนเจวียโคลงศีรษะ หันหลังกลับไปอยู่ข้างกายเงินวังชู

รอบข้างมีแต่เสียงให้ร้องเสียงประจัญบาน

เงินวังชุมองเหียนเจวี่ยที่เดินมาหาตนเองพลางส่งเสียงหัวเราะ
"ไยท่านไม่ไปพ้นคนแล้วเล่า ข้าก็อยากจะให้ตนเองมีวรุทธิ์แล้วออกไป
กระหน่ำตีสุนัขตกน้ำเหล่านั้นให้หมดบ้าง!"

เหียนเจวี่ยยิ้ม "ท่านพ่อพาคนไปรออยู่ที่ปากทางแล้ว หากข้าฆ่าทั้ง
หมดแล้วพวกเขาจะฆ่าอะไรอีก อีกอย่างหนึ่งพวกเราเห็นเพียงเจวี่ชุย
ไม่เห็นเจาซวี ชุ่มโจมตีอยู่ตรงนี้ไปก็เท่านั้น ที่สุดแล้วดำเนินอ่อนแอเปยฉี
แข็งแกร่ง พวกเราไม่สามารถไล่ตามไปโดยปราศจากการไตร่ตรองได้ หาก
เจาซวีพาทัพใหญ่มาตั้งรอกอยู่นอกเมืองชายแดน ทัพเราจะต้องพินาศ
ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่ต่อสู้ของพวกเขาได้ ศึกนี้ได้ชัยชนะครั้งใหญ่แล้ว อีกทั้ง
พวกเราก็มีตัวประกันอยู่ในมือ รอจัดทัพสักหน่อยค่อยไปปราบเปยฉีก็ยัง
ไม่สาย"

เงินวังชุมพยักหน้า

การยกทัพออกรบมิใช่แค่แสดงความกล้าหาญอันนุ่มนวลชั่วครู่ชั่วยาม
ก็จะสามารถคว้าชัยชนะได้เบ็ดเสร็จ พวกนางเพิ่งจะมาถึง ยังไม่มีความสามารถ
ของเจาเถียน แต่ผู้ก่อกวนรู้ดี เพื่อจะดักขุมท่ามกลางศัตรูพวกนางจึงไม่ได้นำ
ข้าวของและม้าศึกมาด้วย ตั้งใจว่าจัดการเรื่องตรงนี้เสร็จสิ้น ช่วยองค์ชายสี่
มาได้แล้วก็จะตรงกลับเมือง

เมืองชายแดนแห่งนั้นเป็นเมืองแบบที่รักษาเมืองได้ง่าย บุคเมือง
ไต่ยาก เมื่อก่อนเชื่อว่าผู้ก่อกวนจะไม่เคยยึดที่นั่นมาได้ แต่แล้วอย่างไรเล่า
ชาวดำเนินสะสมความอ่อนแอเอาไว้ ต่อให้ตีมาได้ แต่หากรักษาเมืองเอาไว้
ไม่ได้ก็เสียแรงเปล่า

ระหว่างที่เหียนเจวี่ยพูดเสียงเข่นฆ่าที่ด้านนอกก็ค่อยๆ เบาลง

เงินวังชุมสบตากับเหียนเจวี่ยก่อนเดินออกจากหุบเขา เพิ่งจะโผล่หน้า

ออกไปก็เห็นผีหลังปราดมาหาด้วยท่าทางปีติยินดี เงินวังชูสู้ดีกว่าแม้แต่ รอยแผลเป็นบนหน้าเขาก็ดูคล้ายกำลังยืมนั่น

"แม่ทัพน้อย เหยียนฮูหยิน! พวกท่านช่วยองค์ชายออกมาแล้ว ดีเหลือเกิน พวกเราไม่ได้ต่อสู้อย่างสาแก่ใจเท่าวันนี้มานานมากแล้ว แม้จะ ปล่อยให้เจี๋ยชวยหนีไปได้ แต่จากที่ข้าเห็น เขาได้รับบาดเจ็บหนักจนหมดสติ ไปแล้ว ต่อให้รอดชีวิต แม่ทัพที่ تابอดไปข้างหนึ่งก็มีความสามารถไม่เท่าแต่ก่อนแล้ว! วันนี้มีความสุขเหลือเกิน ไปๆ พวกเรารีบกลับเมืองกันเถิด"

เขาพูดพลางก้าวมาข้างหน้า มองดูรอบๆ เล็กน้อย ก่อนลดเสียงลง

"เหยียนฮูหยินคาดการณ์ได้ไม่ผิดสักนิด พวกท่านเพิ่งจะจากไป องค์ชายเจ็ดก็มาถึงแล้ว อัญเชิญพระราชโองการจากฝ่าบาทมาเรียกตัว แม่ทัพน้อยกลับไปเป็นการด่วน นี่แสดงชัดว่าผู้ที่อัญเชิญพระราชโองการ มานั้นรอการกลับมาของฮู่กั๋วกงอยู่ เหยิงหยางมีเสาค้ำแล้วก็..."

ผีหลังพูดพลางกำหมัดแน่น

เหตุใดตำแหน่งถึงปราศจากท่าทีว่าจะดีขึ้น นั่นเป็นเพราะฮ่องเต้ ที่เหลวไหลเลื่อนเปื้อนผู้นี้ปราศจากความใจกว้างต่อผู้อื่น เหยียนเจี๋ย มีกำลังรบชนตืนตะลึง ส่วนมันสมองของเงินวังชู...มิใช่เขาคุยโวโอ้อวด แต่คำว่า 'วางแผนได้ไม่ผิดพลาด' นั้นก็หมายถึงนางจริงๆ

หากพวกเขาทั้งครอบครัวตั้งมั่นรักษาสายแดนไว้ได้ การจะบุกยึด ดินแดนทางเหนือกลับคืนมาไยต้องกังวลว่าจะใช้เวลาชั่วกัลปาวสาน

เพียงแต่น่าเสียดายที่ชาวฮั่นจะยังไม่ทันแพร่ออกไปแม่ทัพน้อยก็ต้อง เดินทางกลับแล้ว

367

เงินวังซูไม่แปลกใจกับเรื่องนี้แม้เพียงน้อย
ฮ่องเต้ไม่มีทางทนให้สกุลเหยียนปรากฏเทพสงครามขึ้นสององค์
ได้อย่างแน่นอน

ฮ่องเต้ผู้ปรารถนาเรื่องทรงคุณธรรมเป็นต้นว่านาง หากประสบกับเรื่องนี้
ก็ต้องเปิดแท่นบูชาทำพิธีขอคุณบรรพบุรุษที่ประทานโชคมาให้นาง
ได้นอนกินดื่มเล่นสนุกอยู่ในวังโดยที่ผู้ใต้บังคับบัญชาสามารถออกไป
ขยายดินแดนได้

แม่ทัพน้อยต้องการดาวซำก็จะให้ดาว ต้องการฟักทองซำก็จะให้ฟักทอง
หากแม่ทัพน้อยผู้นั้นเป็นคนงามขึ้นเลิศเหมือนกับเหยียนเจวีย อี้ม...ต้องการ
ซำก็ไซ้จะไม่ได้!

ทั้งที่อยากให้ม้าวิ่ง แต่ก็กลัวม้าจะกินหญ้า รังเกียจว่าแม่ทัพผู้รับเป็น
นั้นมิใช่เหมือนกับรังเกียจว่าม้าวิ่งเร็วหรือไร ไยเจ้าไม่ขี่เต่าไปเสียเลยเล่า

ด้วยเหตุนี้นางกับเหียนเจ็ยจึงเลือกจะช่วยองค์ชายสี่กลับมาให้ได้
ไวที่สุด พร้อมกันนั้นก็เสียเวลารบที่หุบเขาไปสัปดาห์สองสัปดาห์ให้ได้โดยเร็ว
ทั้งหมดทั้งมวลล้วนเป็นไปเพื่อให้เหียนเจ็ยกอบโกยความดีความชอบ
ในการศึกมาได้ก่อนที่จะพระราชโองการด่วนจากเมืองหลวงจะมาถึง พวกนาง
ถึงจะไม่เดินทางมาเสียเที่ยว!

นางไม่เห็นรางวัลจากฮ่องเต้อยู่ในสายตาหรอก จะอย่างไรนางก็เป็นถึง
สตรีผู้มีท้องพระคลังสมบัติน้อยทั้งหุบเขาไปสัปดาห์สองสัปดาห์แล้ว

แต่เหียนเจ็ยจำเป็นต้องมีชื่อเสียงบารมีในหมู่ทหาร

ยึดครองได้ห้ำ...ยึดครองได้ห้ำ...ต้องสู้ก่อนถึงจะได้ครอบครอง!

ผีหล่งเห็นเงินวังซู่กับเหียนเจ็ยหน้าไม่เปลี่ยนสีแม้สักนิดในดวงตา
ก็มีความลังเลเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ยังคงงัดมือเรียกทหารอารักขาที่อยู่
ด้านข้าง "องค์ชายสี่เสด็จกลับมาแล้ว ทรงได้รับบาดเจ็บ สั่งให้คนยกเกี้ยว
มาพาองค์ชายกลับเมือง"

เขาพูดพลางประสานมือครวระองค์ชายสี่

องค์ชายสี่มองเหียนเจ็ยที่หนึ่งก่อนพยักหน้า ก่อนหน้านั้น
เขาอาเจียนหนัก แผลจากแสบตัวยังไม่หายดี อีกทั้งนั่งรถม้าโคลงเคลง
มาทั้งคืน จวบจนตอนนี้ถึงได้ปลอดภัยเป็นที่แน่นอน ครั้นผ่อนคลาญลง
ทั้งตัวคนก็รู้สึกอ่อนแรงอย่างมาก เกินจะทนไหวแล้วจริงๆ

เมื่อคนหาองค์ชายสี่ไปแล้วผีหล่งถึงได้ส่งสายตาให้เงินวังซู่ ก่อน
พานางกับเหียนเจ็ยเดินไปยังทางเดินเส้นเล็ก

ทางเดินเล็กนั้นขรุขระ ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาค้นพบได้อย่างไร เดินได้
ไม่นานก็มาถึงที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง

ผีหล่งมองดูรอบๆ เล็กน้อย เมื่อแน่ใจว่าที่นี้ไม่มีใครแล้วถึงได้ออกปาก

ค่อนข้าง "องค์ชายเจ็ดช่างมาได้ถูกเวลาเสียเหลือเกิน ทันได้เกาะหางคิกหุบเขาไปสือ ความดีความชอบครั้งนี้จะต้องถูกเขาแบ่งไปส่วนหนึ่งอย่างแน่นอน"

เขาว่าแล้วก็ลดเสียงลง ล้วงหวีไม้จันทน์เล่มหนึ่งกับหยกโบราณอีกชิ้น ออกมาจากในอกเสื้อ ก่อนยื่นให้เหยียนเจี๊ยะ

"แม่ทัพน้อยเก็บของสองสิ่งนี้ไว้ก่อน แล้วพวกเราค่อยมาคุยกันในเมื่องยามนี้มีหิมะตกหลายคู่ ท่านแม่ทัพและข้าต่างก็หวังว่าจะไม่มีโอกาสได้พูดอีก มีบางเรื่องพวกเรามาคุยรวมกันตรงนี้เลยแล้วกัน"

ผีหลิงพูดพลางกำมือเล็กน้อย "ข้าจะพูดให้สั้นๆ ท่านแม่ทัพเดิมที่ไม่ได้แซ่เหยียน ควรเป็นแซ่ฉินจึงจะถูก"

ฉินวังชูอึ้งงันไป พลันนึกขึ้นได้ว่าตอนแรกนางกับเหยียนเจี๊ยะวางหลุมพรางในคืนหิมะตกเพื่อจับตัวสีมามาที่บ้านเดิมของฮู่กวงฮุนยินส่งมา ซึ่งสีมามาผู้นั้นเป็นคนของฮองเฮา

เวลานั้นสีมามาก็บอกว่าตอนนั้นจวนฉินต้องสงสัยว่าโจรภูเขาเหยียนหลินจะเป็นผู้บัญชาการใหญ่แห่งหน่วยราชองครักษ์ปีกดำ จุดที่สำคัญมากในเรื่องนี้ก็คือพวกเขาสงสัยว่าเหยียนหลินจะมาจากสกุลฉินแห่งเว่ยหนาน

นางคิดแล้วก็ขมวดคิ้ว นี่ช่างบังเอิญโดยแท้

เหยียนเจี๊ยะเองก็ไม่ได้แซ่เหยียน ในโลกปัจจุบันก็แซ่ฉิน ชื่อว่าฉินจิน

"สกุลฉินเป็นตระกูลใหญ่ในเว่ยหนาน บรรพบุรุษมีแม่ทัพผู้โด่งดังถือกำเนิดขึ้นหลายคน ต่อมาได้เกิดเรื่องบางอย่างขึ้น สกุลฉินจึงปลีกตัวไปอยู่ชนบท แม้ว่าบุตรหลานชนรุ่นหลังจะล้วนฝึกยุทธศึกษาพิชัยสงคราม แต่ก็มีคนเป็นขุนนางน้อยมาก ท่านแม่ทัพมีนามว่าฉินมุหนาน เป็นคุณชายจากตระกูลสายตรง ทักษะเชิงหยางก็คือสัตว์วิเศษพิทักษ์ชายแดน ข้ากับ

ท่านแม่ทัพเป็นคนมีความผิด เคยตั้งสัตย์สาบานแล้วว่า จะอุทิศชีวิตในชาตินี้ แก่ชาวบ้านผู้บริสุทธิ์เหล่านั้น ด้วยเหตุนี้ทัพเสียงหยางจึงไม่อาจแบ่งทหารไป ช่วยแม่ทัพน้อยสำแดงปณิธานอันยิ่งใหญ่ได้ แม้แต่คนเดียว ทว่าถึง แม่ทัพเหียนไม่สามารถ แต่แม่ทัพฉินที่มีอยู่มากมายกลับทำได้ ท่านแม่ทัพ จากวงศ์ตระกูลมาหลายปีจึงไม่รู้สภาพการณ์ในตระกูลโดยละเอียด แม่ทัพน้อยสามารถนำเครื่องยืนยันขึ้นนี้ไปทำความรู้จักญาติพี่น้องที่เว่ยหนาน ได้"

ก่อนหน้านี้นี้ฉีหลังยังเป็นกังวลว่าคนสกุลฉินไม่แน่ว่าจะยินดียื่นมือ ช่วยเหลือ แต่บัดนี้ได้เห็นความสามารถของเงินวังซู่แล้ว ไหนเลยจะยัง ต้องกังวลอีกแม้เพียงน้อยนิด

มีหญิงสาวนางนี้ออยู่ อย่างว่าแต่คนสกุลฉินที่เดิมทีก็ชอบสงครามเลย ต่อให้เป็นลูกแกะนางก็ยังหลอกให้คิดว่าเป็นหมาป่าได้

เงินวังซู่เห็นดวงตาที่เปล่งประกายของฉีหลังแล้วก็อดจะกระเถิบตัวไป อยู่ด้านหลังเหียนเจี๋ยไม่ได้ ในสายตาคมมีเพียงคนรูปร่าง กุนซื่อผิวดำดก ก็จริง แต่พวกเราไม่เหมาะสมกันจริงๆ!

ยังดีที่เวลากระชั้นชิดฉีหลังจึงไม่มีเวลาให้มัว 'ชื่นชม' เงินวังซู่ต่อ เขามองหวีไ้ไม่จันทน์เล่มนั้นด้วยความอาลัยอาวรณ์ก่อนกล่าวว่า "หวีเล่มนี้... ตอนนั้นอดดีดต้องได้ส่งข้าเข้าคุกเพื่อให้ข้าไปเป็นมือซ้ายมือขวา ของผู้ก่อกวนที่ค่ายชิงซาน ก่อนจะถูกเนรเทศมารดาได้นำหวีเล่มนี้มาหวีผม ให้ข้า หลายปีมานี้แม้ข้าจะมีตำแหน่งในกองทัพและนับว่าเป็นคนมีหน้ามีตา คนหนึ่งแล้ว แต่มารดา ยังคงไม่แยแสข้าอยู่ดี ที่ให้หวีเล่มนี้แก่พวกท่าน เป็นความเห็นแก่ตัวของข้าเอง คนเป็นทหารชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ไม่รู้ จะตายวันตายพรุ่ง มารดาข้าเองก็อายุมากแล้ว มีบางเรื่องที่ข้าไม่อาจพูด

และก็พูดไม่ออก...แต่ที่สุดแล้วยังคงหวังว่า..." เขาหยุดพูดไปชั่วคราว ก่อน
เอ่ยขึ้นมาว่า "แม้บ้านข้าจะไม่ได้โดดเด่นถึงขั้นสกุลฉินแห่งเว่ยหนาน แต่ก็
ถือเป็นตระกูลบัณฑิต บิดาสอนหนังสือให้ความรู้คน นูตาเฉียบแหลม
มารดาขำมีพี่ชายบุญธรรมอยู่คนหนึ่ง ปัจจุบันอยู่ในกองทัพ สามารถไปถึง
หลินอันได้ในวันเดียว หากได้เป็นกำลังช่วยเหลือ..."

ผีหลิงพูดพลางมีท่าทางกระดากอายขึ้นมา

สองกำลังช่วยเหลือที่เขากับผู้ก่อกวนมอบให้นั้ล้วนฟังดูร้ายกาจ แต่
ผู้อื่นร้ายกาจก็ส่วนร้ายกาจ ไม่แน่ว่าจะยอมให้เด็กเมื่อวานขึ้นใช้ประโยชน์
ผ่านมาหลายปีติดต่อกัน ดีไม่ดีพอไปหาผู้อื่นอาจจะหอบสาแหรกตระกูล
มาฟาดหน้าพวกเขาแล้วบอกว่า 'ลูกไม่รักดีสองคนนี้ถูกพวกข้าขับออกจาก
ตระกูลไปนานแล้ว...ส่วนพวกเจ้า? ขอภัยด้วย เป็นผู้ใดกัน แค่มารบระจบ
ประจักษ์หน้อยเดียวก็จะให้ผู้อื่นก่อกวนตามแล้วหรือ'

เหยียนเจวียิ้ม สอดของยืนยันทั้งสองขึ้นนั้นเข้าในอกเสื้อ ก่อนจะ
คารวะผีหลิง "ขอบคุณท่านมาก มีประโยชน์มากทีเดียว ข้าจะไม่ทำให้ท่าน
ผิดหวังแน่นอน"

ผีหลิงส่ายปากยิ้ม ดูดีใจจนเหมือนเด็ก เขามองดินแดนทางเหนือ
เล็กน้อยก่อนถามว่า "แม่ทัพน้อย ก่อนข้าตายยังจะได้เห็นเมืองตงจิงอีกครั้ง
หรือไม่"

"ได้เห็นแน่"

ผีหลิงหลับตาลง คล้ายว่ากำลังนึกฝันถึงฉากเหตุการณ์อันแสนวิเศษ
ที่ได้ยึดดินแดนทางเหนือกลับคืนมา ผ่านไปครู่หนึ่งก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

"แม่ทัพน้อย พวกเราไปกันเถิด หากมีใครถามก็บอกว่าท่านพาข้าไป
ตรวจดูหุบเขาไปสัปดาห์แล้ว"

ในเมืองเชียงหยางเต็มไปด้วยความครึ้นเคร่งเปรมปรีดิ์
แตกต่างยิ่งยวดกับเมื่อแรกที่พวกเขามาถึง เวลานี้ผู้คุ้มกันยืนอยู่บน
แท่นสูง เปลือยอกยกจอกสุราและหัวเราะฮาๆ
ครึ้นเขาหัวเราะชาวบ้านที่ด้านล่างก็หัวเราะตามไม่หยุด
เงินวังซู่ถามขึ้นอย่างแปลกใจอยู่บ้าง "ท่านพ่อสามีมิได้พูดเรื่องตลก
เสียหน่อย เหตุใดพวกเขาจึงหัวเราะเล่า"

ชายชราผมขาวผู้หนึ่งหันหน้ามาตอบทันควัน "เหียนกงหัวเราะแล้ว
ก็แสดงว่าชาวบ้านเมืองเชียงหยางอย่างพวกเขาสามารถหัวเราะได้อย่าง
สบายใจอย่างไรเล่า! ช่วงที่ผ่านมาในเมืองลือกันไปทั่วว่าเหียนกง
ถูกหุบเขาไปสื่อนั่นกินไปแล้ว เข้ากับคนในครอบครัวยังแขวนผ้าขาวไว้
บนคานแล้วเลย ถึงจะต้องลงไปยมโลกทั้งครอบครัวข้าก็ยังจะขอติดตาม
เหียนกง"

เขาพูดจบก็เริ่มหัวเราะร่าตามผู้คุ้มกันอีกครั้ง

368

เงินวังชูได้ยื่นแล้วก็ให้สะท้อนใจ แม้ผู้กว้างจะไม่ได้เป็นบิดาที่ดี แต่
เขาเป็นแม่ทัพที่ดีมากจริงๆ

"วังชู!"

เงินวังชูเปลือกตาขาวกระตุก

นางไม่เข้าใจเจ้าของเสียงตื่นเต้นที่คุ้นเคยนี้แม้แต่บ่อย สมองของ
องค์ชายเจ็ดเจียงเยี่ยเงินถูกล้างไปตามกำหนดเวลาแล้วหรือไร หากนาง
จำได้มิด นางมีคนงามอยู่ในอ้อมอกแล้ว ส่วนเจียงเยี่ยเงินก็มีลูกน้อยหนึ่งคน
แล้วเช่นกัน

ไม่ใช่สิ ตามคำแนะนำจากระบบหลิวอิงที่อยู่ไกลถึงหลินอันมีข่าวดี
อีกแล้ว

ก่อนหน้านี้พวกนางปะทะกันหลายหน ตามหลักควรจะผัดใจกัน
จนกลายเป็นความแค้นนานแล้ว แต่ไหนเจ้าคนผู้นี้กลับยังสามารถใช้

เสียงตื่นเต้นประหลาดใจเหมือนได้พบสหายเก่าที่ต่างบ้านต่างเมือง คล้ายว่า
ได้พบรักแรกในงานเลี้ยงพรรคนี้มาเรียกนางได้...

เงินวังชูยังไม่ทันได้หันหน้ากลับไปเหยียนเจวียก็เบี่ยงตัวมาบังอยู่
เบื้องหน้านางแล้ว

"องค์ชายเจ็ดเสด็จมาได้ประจวบเหมาะโดยแท้ หากรู้ก่อนว่าเสเปียง
จะมาช้ากว่าพวกข้าเพียงสองวัน พวกข้าก็คงไม่ต้องเร่งรุดมาเซี่ยงหยาง
โดยมิหยุดพักแล้ว ควรจะนั่งรถม้ามากับองค์ชายมากกว่า"

เงินวังชูเห็นเหยียนเจวียมีท่าทางหึงหวงก็ขยิบตาให้เขา "บางที่
องค์ชายเจ็ดอาจจะติดวงล้อไฟให้รถม้า มาด้วยความเร็วเช่นนี้วันหน้า
เหล่าทหารยังต้องกังวลว่าจะไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ชายแดนยังต้องกังวลว่า
จะไม่มีเสบียงอาหารอีกหรือ ช่างเป็นบุญของต้าเจินเราโดยแท้!"

ประกายในดวงตาเจียงเยี่ยเงินหม่นแสงลงแทบจะทันที เขาพูดขึ้นมา
ราวกับเพิ่งจะมองเห็นเหยียนเจวีย "พวกเราเติบโตมาด้วยกัน ไม่ต้องเรียก
องค์ชายๆ แล้ว พวกเราเรียกกันเหมือนเมื่อก่อนเถอะ เจ้าเรียกข้าว่า
'เจียงเยี่ยเงิน' ข้าเรียกเจ้าว่า 'เหยียนเจวีย' แล้วกัน ก่อนหน้านั้นพวกเรา
มีความเข้าใจผิดกันไม่น้อย แต่เหยียนเจวีย พวกเราหาได้มีความแค้นใดๆ
ต่อกันไม่ ข้ายังไม่มีความคิดจะทำร้ายเจ้ากับวังชู มุ่งเจิงกับหลิวอิงเองก็
เป็นเพราะริษยาที่ข้าเคยหมั่นหมายกับวังชูถึงได้กลั่นแกล้งนางสาวพัด
สิ่งที่พวกนางทำผิดไป ข้าขออภัยต่อพวกเจ้าแทนพวกนางด้วย หวังว่า
พวกเจ้าจะไม่ถือสาหาความ"

เขาพูดพลางชะงักเล็กน้อย ก่อนกล่าวอีกว่า "แม่ทัพจินคุ่มกันเสเปียง
มาส่ง ยามนี้ยังมาไม่ถึง หลังพวกเจ้าจากไปเสด็จพ่อก็ได้ออกพระราชโองการ
ฉบับใหม่ จึงทรงส่งข้าให้นำพระราชโองการส่งหน้ามาก่อน พวกเจ้าเพิ่งจะ

ออกไป ข้าก็ตามหลังมาทันที หากมิใช่เพราะประสบนันตรายระหว่างทาง
หวิดจะสิ้นชีวิตคงจะมาถึงเร็วกว่านี้หนึ่งวัน"

เขาพูดพลางมองเงินวังชูอีกปราดหนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างติดจะเยาะหยัน
ตนเอง "เป็นเพราะประสบนานความเป็นความตายมานี้ละที่ทำให้ข้าคิดตก
ได้หลายเรื่อง ไม่ตรีโน้วยเยาว์ล้ำค่าที่สุดแล้ว เขียนเจวีย พวกเรายังสามารถ
เป็นพี่น้องกันได้อยู่หรือไม่"

เขียนเจวียมุ่นหัวคิ้ว ยืนนิ่งแทบเข้าไปในพื้น แล้วดึงอิฐก้อนหนึ่ง
ออกมายื่นให้เงินวังชู

เงินวังชูรับมาอย่างปราศจากความลังเล ก่อนจะเช็ดหน้าขึ้น

นางฐมื่อขึ้นพร้อมกับยิ้มตาหยี ฐออิฐก้อนนั้นขึ้นสูง ทันใดนั้นก็พลัน
เปลี่ยนสีหน้า ทุ่มมันใส่หลังเท้าเจียงเยี่ยเงิน บุรุษดำซ้ำหลายใจยังคิดจะ
เรียกขานเป็นพี่เป็นน้องกับคนงามเขียนของข้า?!

มีอนางรวดเร็วอีกทั้งแม่นยำ ทุ่มใส่หลังเท้าเขาดังตู่บในขณะ
ที่เจียงเยี่ยเงินยังไม่ทันมีอาการตอบสนอง

เจียงเยี่ยเงินหน้าเสียวคล้ำ เจ็บจนน้ำตาไหลพราก เขากุมเท้าตนเองไว้
พลางกระโดดเหิงๆ กับที่

ชายชราหนวดขาวที่ยืนหัวเราะร่าอยู่ข้างเงินวังชูผู้นั้นได้ยิน
เสียงครวญครางของเจียงเยี่ยเงินก็พลันหันหน้ากลับมามอง เจ้อไม่เท่าเขกเข้าที่
หน้าผากเขา

"เจ้าเด็กเวรนี้ พวกข้ากำลังมีความสุข เจ้ามาร้องให้หน้าศพอะไรกัน!"

เจียงเยี่ยเงินมือหนึ่งกุมเท้า อีกมือกุมศีรษะ ปรกกายไปในดวงตา
แทบจะปะทุออกมา

เงินวังชูพยักหน้าพลางบิดฝุ่นบนมือ

นี่สิถึงจะต้อง พวกเราเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันนานแล้ว หมาป่าตัวเชื่อง
อย่างเจ้ายิงจะแสวงงทำตัวเป็นกระต่ายขาวตัวน้อยอะไรอีก รังแต่จะทำให้
คนสะอิดสะเอียนเสียเปล่าๆ

"ระหว่างพวกเรามีความเข้าใจผิดอยู่ไม่น้อยจริงๆ ทว่าเจียงเยียนเงิน
ระหว่างพวกเราไม่มีความแค้นฝังลึกใดๆ วังซูเองก็แค่มักจะสะอิดสะเอียน
जननอนไม่หลับเนื่องจากการหมั่นหมายในสมัยก่อนเป็นเหตุ นี่ถึงได้ใจลอย
พลั้งมือไปชั่วขณะ ทำเรื่องที่ยากทำแม้แต่ในฝันออกมาเท่านั้นเอง นาง
ทำไม่ถูกต้อง ข้าขออภัยแทนนางด้วย ขอท่านโปรดอย่าได้ถือสาหาความ"

มือที่กุมหัวอยู่ของเจียงเยียนแข็งค้างไปแล้ว เขาลดมือลงอย่างเชื่องช้า
ยึดตัวยืนตรง แต่ยังคงเจ็บอยู่มาก

เงินวังซูเค้นพลังสุดแรงเกิดเลยทีเดียวน หากมิได้อยู่ท่ามกลางธารกำนัล
อิฐก้อนนี้คงทำให้ข้าหัวแบะได้เลยกระมัง!

เจียงเยียนเจ็บจนต้องแยกเขี้ยวยิงฟัน เขาคิดแล้วก็ยกมือหนึ่ง
กุมศีรษะ อีกมือกุมเท้าไว้อีกครั้ง

เงินวังซูเห็นแล้วก็พลันถอยหลังไปก้าวหนึ่ง

"สามี่ ไฉนจึงมีคนที่ใช้มือที่จับเท้าแล้วไปจับศีรษะอีกเล่า" เสียงของนาง
แฝงจริตจะก้านเต็มที

เหยียนเจียวตัวสั่นสะท้าน ภรรยา พวกเราเย็ดลั่นให้ตรงแล้วค่อยคุยกัน
ได้หรือไม่

"ภรรยา เจ้าลองคิดดูสิ หมูคลอดลูกเก้าตัว แต่ละตัวล้วนแตกต่างกัน
จะมีตัวที่ชอบเกลือกกลิ้งในโคลนอยู่ด้วยก็เป็นเรื่องปกติ"

"ฮ่าๆๆๆ!" คนผู้หนึ่งที่ยืนชมความครึกครื้นอยู่ด้านข้างพลัน
เปล่งเสียงหัวเราะ

เงินวังชูหันหน้าไปมอง เจ้าคนผู้นี้ถึงกับดูคั่นหน้าคั่นตาอย่างมาก
ทว่าคนผู้นี้กลับยกมือปิดปากไว้ วังปลูเองๆ มหาา ก่อนยัตยาชีฉิ่งให้
เจียงเยี่ยเงิน "ของสิ่งนี้ระับความเจ็บปวดได้ ท่านทานิดเดียวก็ไมเจ็บแล้ว
ข้าบอกท่านนานแล้วว่าการเอาน้ำร้อนๆ ไปแนบก้นเย็นๆ ของผู้อื่น* เป็น
การหาความอัปยศใส่ตัว..."

ครันเห็นเจียงเยี่ยเงินมีสีหน้าไม่สู้ดีคนผู้นั้นก็รีบปิดปากไว้ ก่อนจะ
เปิดกระปุกยา แตะออกมาเล็กน้อยแล้วทาลงบนหน้าผากของเจียงเยี่ยเงิน
"ผู้มีพระคุณอย่าได้โมโห ข้าเห็นว่าสุหยินท่านนี้เพียงแค่อัลเล่น จะอย่างไร
ตอนแรกที่ท่านถอนหมั้นผู้อื่นก็ได้ทำให้ชื่อเสียงของหญิงสาวเขาเสียหาย
อย่าว่าแต่ผู้อื่นเพียงแค่อยับอิฐมาทุบท่านเลย ต่อให้ยิบดาบใหญ่มาฟันท่าน
ก็ยังเป็นการสมควร สุหยินทุ้มอิฐแล้ว ได้คลายโมโหแล้ว หลังจากนั้นทุกคน
พบหน้ากันก็ยังปรองดองกันได้มิใช่หรือ"

เงินวังชูได้ยินเสียงของเขาแสงสว่างก็พลันวาบผ่านในสมอง ผู้สูงศักดิ์?
นางก็ว่าอยู่ว่าไฉนคนผู้นี้ถึงได้ดูคั่นหน้าคั่นตาปานนั้น ผู้สูงศักดิ์...
ผู้สูงศักดิ์...

คืนก่อนวันแต่งงานของนางกับเหียนเจี๋ยระบบบบอกว่าเจียงเยี่ยเงิน
จะได้พบผู้สูงศักดิ์ที่ริมทะเลสาบซิงู นางจึงมุ่งหน้าไปแล้วพบเหียนเจี๋ย
ถูกลอบสังหารเข้าพอดี ด้วยเหตุนี้นางจึงได้ใช้งานหน้าไม่น้อยเป็นครั้งแรก
ยิงเข้าที่บันท้ายเหียนเจี๋ย!

ผู้สูงศักดิ์ที่ถูกหลอกหลงอยู่ในพงหญ้าเมื่อวันนั้นมิใช่คนตรงหน้านี้หรือไร
สรุปว่าคนผู้นี้เป็นใครกันแน่ สูงศักดิ์เพียงไรกันแน่ถึงได้ทำให้ผู้สูงศักดิ์
ที่ระบบเอ่ยถึงสองครั้งล้วนแต่เป็นเขา

* 'เอาน้ำร้อนๆ ไปแนบก้นเย็นๆ ของผู้อื่น' มาจากสำนวน 'น้ำร้อนแนบก้นเย็น' หมายถึงแสดง
ความกระตือรือร้นต่อผู้อื่น แต่ได้รับความเย็นชาตอบกลับมา

สตรีที่ทำการใหญ่สำเร็จมักเป็นคนไม่พูดจาไร้เพรื่อ
เวลานี้ผู้สูงศักดิ์ก็เห็นสตรีผู้นั้นยกหน้าไม้น้อยขึ้นมา เขาตัวสั่นสะท้าน
ยกมือปิดปากตนเองไว้ จากนั้นก็ชี้เงินร่วงชูด้วยอาการสั่นเทา "ท่านๆ..."

เงินร่วงชูพยักหน้า

ผู้มีพระคุณอะไรกัน ผู้สูงศักดิ์ผู้นี้คงมิได้ تابอดกรรมมัง

คืนวันนั้นเป็นนางรูดไปถึงก่อนเจียงเยี่ยเงินแล้วให้คนของเหยียนเจวีย
พาเจ้าคนผู้นี้ไปรักษาแท้ๆ

แต่เขาตาฝ้าฟางมากเพียงไรกันแน่ถึงได้จำคนผิด เรียกเจียงเยี่ยเงิน
เป็น 'ผู้มีพระคุณ' เสียได้

มิผิดจากที่คาด ผู้สูงศักดิ์ที่สวมนกหวีผู้นั้นจัดชุดให้เป็นระเบียบ
ทำตาขวางใส่เจียงเยี่ยเงิน ไม่ลืมที่จะกระโดดเชิดยาบนหน้าผากอีกฝ่ายออก
แล้วพุ่งปราดมาหาเงินร่วงชูและเหยียนเจวีย

"ผู้มีพระคุณ!"

ในชั่วพริบตาที่หน้าไม้น้อยนั้นปรากฏโฉม เขาก็นึกถึงฉากเหตุการณ์
อันยากจะลืมเลือนได้ชั่วชีวิตซึ่งได้เห็นที่ริมทะเลสาบซีหูขึ้นมาทันที
จอมยุทธ์หญิงสังหารคนแปดคนได้ในชั่วพริบตาด้วยกระบวณท่าเดียว!

369

ในดวงตาผู้สูงศักดิ์ปรากฏประกายน้ำ มือสั่นน้อยๆ สองสามที เขาเอ่ยคำว่า "ผู้มีพระคุณ" ออกจากปากอีกครั้งภายใต้พลั้งกดดันจากแม่เสือ มีน้ำใสใจจริงเพิ่มมาอย่างเต็มเปี่ยม

ในขณะที่เขาเฝ้ารอล้มลงตรงหน้าเงินวังงู มือใหญ่ข้างหนึ่งของเหยียนเจี๋ยก็ยื่นมาขวางเอาไว้แล้ว

เขาสะบัดแขนเสื้อเบาๆ อธิบายด้วยอารมณ์อันพลุ่งพล่านโดยไม่สนใจเจียงเยี่ยเงินที่ตระหนกตกใจอยู่ด้านข้าง "พอได้พบผู้มีพระคุณในวันนี้ข้าก็จำได้ทันที ล้วนต้องตำหนิข้าที่ก่อนหน้านี้หนูตาฝ้าฟาง ถูกคนถ่อยหลอกเอาถึงได้หลงจำผิดคน พอแยกจากกันที่ทะเลสาบซีหูในวันนั้นข้านอนอยู่สามเดือนเต็มๆ กว่าจะหายดี ค็นั่นมีดมิได้ฆ่าจึงจำได้ไม่ชัด เพียงจำได้ว่าบุรุษหล่อเหลา สตรึงดงาม เป็นชนชั้นสูงขุนนางใหญ่ในเมืองหลินอัน"

เขาพูดพลางชี้เจียงเยี่ยเงินที่กลายเป็นหินไปแล้ว "คนผู้นี้แต่งตัว

หรรษาโอ้อ่า เจอโจรปล้นกลางทาง ถูกลอบคราบน้ำจนเกลี้ยงแล้วจับห้อยไว้บนต้นไม้ เป็นข้าผ่านทางไปถึงได้ช่วยเขาลงมา"

ลอบคราบน้ำจนเกลี้ยง?!

เงินวังชูไต้ยिनแล้วดวงตาก็เป็นประกายในทันที สวรรค์! ยามที่เจียงเยี่ยเงินประสบกับความอัปยศอดสูเยี่ยงนี้ข้ากลับไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ ไม่รู้ว่าผู้ที่มาดักปล้นนั้นเป็นพี่น้องคนใด ท้องฟ้าเป็นพยานอยู่เบื้องบน ผืนดินเป็นพยานอยู่เบื้องล่าง จะสาบานเป็นพี่น้องกับข้าหรือไม่

เจียงเยี่ยเงินในเวลานี้ไต้ยินก็อับอายจนแดงเปลือกไปทั้งหน้าแล้ว เขาแทบอยากจะทำกรรแผ่นดินหนี "เจ้าพูดเหลวไหลอะไร ข้าไม่ได้หลอกลวงเจ้าเสียหน่อย เป็นเจ้าเรียกข้าว่าผู้มีพระคุณเอง ข้า...ข้า..."

เจียงเยี่ยเงินสะบัดแขนเสื้อ เดินกะเผลกกะเผลกเบียดเสียดเข้าไปในฝูงชนแล้วหายลับไปทันใด

ผู้สูงศักดิ์มองแผ่นหลังของเจียงเยี่ยเงินด้วยความเจ็บใจที่หนึ่ง "ยาซี้ผิงนั้นของข้าหายากอย่างยิ่ง กลับยกให้เจ้าคนเนรคุณไปเสียแล้ว สาเหตุที่ข้าเข้าใจผิดล้วนเป็นเพราะเจ้านั้นพูดเองว่าเขารู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาข้า ยิ่งยวด คล้ายว่าเคยได้เห็นจากที่ใด สองปีมานี้ข้าไปหลินอันเพียงครั้งเดียว เมื่อซักถามดูเขาก็บอกว่าวันนั้นเขาไปริมทะเลสาบซีหู ทั้งยังเล่าเรื่องที่ได้ช่วยข้าให้พ้น...โธ่เอ๊ย เจ้าเด็กนั้นจำข้าได้จึงได้จงใจหลอกข้านี่เอง!"

เงินวังชูฟ่งแล้วก็ยิ่งสงสัยใคร่รู้ขึ้นมา

ฟังจากความหมายในคำบอกเล่านี้ของผู้สูงศักดิ์ เขานับว่ามีชื่อเสียงพอตัว แม้แต่เจียงเยี่ยเงินก็ยังอยากจะได้เขาเป็นพวก

ก็จริง หากไม่มีฝีมือเลยสักนิดจะคู่ควรให้ระบบบรรณานะ ผู้สูงศักดิ์'ของเขาออกมาถึงสองครั้งสองคราได้อย่างไร

"ท่านคือ..." เฉินวังซู่ถาม

ผู้สูงศักดิ์นั้นเงยหน้าไป "ท่านไม่รู้จักข้า? ท่านไม่รู้จักข้า แต่วันนั้นยังจะช่วยเหลือข้าไว้?"

เฉินวังซู่ยกมือปิดปาก "เฮ้อ ช่วยไม่ได้นี่นา สามีข้าชมข้าเป็นประจำว่า จิตใจดีเกินไป แม้แต่มัดที่อยู่ข้างทางตัวเดียวก็ยังปีให้ตายไม่ลง"

ประเดี๋ยวก่อน...ท่านเอาชนะแปดคนด้วยตัวคนเดียว ก่อนหน้านี้ ก็เพิ่งจะลงสังหารชาวเปยฉีไปไม่รู้ตั้งเท่าไร หน้าทำด้วยอะไรถึงยังกล้าเอ่ยวาจาเยี่ยงนี้ออกมาได้อีก!

"ผู้น้อยมีนามว่าเถียนก๊วยเหริน บัดนี้ท่านรู้จักข้าแล้วกระมัง" เถียนก๊วยเหรินพูดพลางลูบเคราตนเองด้วยท่าทางกระหยิ่มใจ

ในสมองเฉินวังซู่มีเสียงดังว๊ิงๆ รวากับถูกสายฟ้าฟาดทั้งที่ท้องฟ้าปลอดโปร่ง

อะไรเรียกว่า 'เรือล่มในท้องระบายน้' นี้อย่างไรเล่า! นางยังคิดอยู่เลยว่า คนผู้นี้ร้ายกาจมากเพียงไรกันแน่ หรือว่าจะเป็นลูกพี่ใหญ่ที่ปกปิดตัวตน ภายภาคหน้าจะเป็นกุญแจสำคัญที่ทำให้เจียงเยี่ยฉินได้เป็นฮ่องเต้

วุ่นวายอยู่เป็นครั้งก่อนวัน ที่แท้คนเขาก็มีนามว่าก๊วยเหริน! ระบบเองก็มีได้พูดผิด นี่มิใช่ว่าได้พบ 'ผู้สูงศักดิ์' หรือไร*

เถียนก๊วยเหรินอวดตัวว่าเป็นผู้มากประสบการณ์ แต่เวลานี้กลับมองไม่ออกเลยว่าเฉินวังซู่หมายความว่าเช่นไรกันแน่ ไยจึงรู้สึกราวกับถูกคนหลอกเอาเงินไปห้าพันพวงในพริบตาเดียว

แต่มีจุดหนึ่งที่เขาแน่ใจได้เกินร้อย นั่นก็คือเฉินวังซู่กับเหยียนเจี๋ยไม่รู้จักเขาจริงๆ ถ้าเช่นนั้นวันนั้นที่ริมทะเลสาบซีหูที่เฉินวังซู่บอกให้

* ก๊วยเหริน แปลว่าผู้สูงศักดิ์

เหยียนเจวียช่วยเขาก็ทำด้วยความจริงใจอันแท้จริงโดยมิหวังสิ่งตอบแทน
เขาคิดได้เช่นนี้ก็ให้อบอุ่นในใจ ยิ่งจริงใจขึ้นกว่าเดิม

"ที่นี้คนมาก เสียงดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ คุยกันลำบาก มีผู้ผู้มีพระคุณ
ทั้งสองท่านตามข้ามาจะดีกว่า ในเมืองเชียงหยางนี้มีหอวังเปยอยู่แห่งหนึ่ง
เป็นกิจการของข้าเอง ข้าแทะย่งที่นั่นหนึ่งกรอบแต่ไม่มันเลี่ยน กัดแล้ว
น้ำจากเนื้อแทะจะออกมาเต็มปาก เลิศรสยิ่งยวด เครื่องเทศที่ปรุงรส
แทะย่งนั้นเป็นตำรับลับที่ข้าได้มาโดยบังเอิญ พิเศษไม่เหมือนใคร
ผู้มีพระคุณจะต้องลองชิมดูให้ได้เสีย และไหนจะสุราจีวจงเขียนนั้นอีก
ดื่มแล้วไม่ทำให้เมาง่าย เหมาะจะให้สตรีดื่ม"

วังวุ่นมานานานปານี้เงินวังซุกำลั้งหิวมากพอดี จึงตามไปหอวังเปย
แห่งนั้นกับเถียนก๊วยเหรินอย่างไม่เกรงใจ

หอวังเปยนี้เป็นหอที่สูงที่สุดในเมืองเชียงหยางแล้ว เงินวังซุกยืนอยู่บน
ชั้นที่สูงที่สุด พิงราวระเบียงพลางทอดสายตามองออกไปไกลๆ ซึ่งสามารถ
เห็นไปถึงหอสูงสำหรับสักการะภาพวาดแม่ทัพที่เมื่อคืนถูกนางกับเหยียนเจวีย
เผาทำลายไปในเมืองชายแดนเปยฉีได้

"ชั้นนี้ไม่ได้มีไว้รับลูกค้า ยามข้ามาเชียงหยางจะมาพักอยู่ที่นี่"

เงินวังซุกฟังคำบอกของเถียนก๊วยเหรินแล้วก็เดินเข้าไปในห้อง นี่เป็น
ห้องส่วนตัวสำหรับรับรองแขก บนผนังแขวนภาพอักษรจริงของเขียนกวี
ที่มุ่มผนังมีขวดกระเบื้องเคลือบขนาดยักษ์วางอยู่ใบหนึ่ง

ขวดกระเบื้องเคลือบใบนั้นดูราวกับเป็นน้ำเต้าวิเศษ แต่เห็นก็รู้ว่า
มิใช่ของธรรมดาสามัญ

เถียนก๊วยเหรินตบมือ เพียงไม่นานก็มีสาวใช้เข้ามาจัดอาหารขึ้นโต๊ะ

ในรูปแบบงานเลี้ยงสายน้ำไหล

"นายท่าน จัดอาหารครบตามที่ท่านสั่งแล้ว สุราจึงจะเสียนใช้เตาเล็ก
อุ่นอยู่ ประเดี๋ยวก็ได้ที่แล้วเจ้าค่ะ"

เถียนก๊วยเหรินพยักหน้า กล่าวกับผู้ที่เป็นหัวหน้าว่า "องค์ชายเจ็ด
มิใช่แขกของข้า ช่วงที่ผ่านมาเราจะมาอาศัยกินดื่มที่ร้านข้าโดยไม่จ่ายเงิน
ไม่ได้ เจ้านำข้าวของของเขาไปส่ง แล้วบอกเขาด้วยว่าร้านเราไม่อนุญาตให้
ค้างจ่าย"

สาวใช้ไม่รู้สึกละเลิกใจ ตอบรับด้วยใบหน้าไร้อารมณ์ ก่อนจะหมุนตัว
ปิดประตูห้องแล้วลงจากหอไปทางหนึ่ง

เถียนก๊วยเหรินรินสุราให้เงินวังซู่กับเหียนเจี๋ยอย่างไม่มีร้อนเสร็จ
ก็จัดการแบ่งอาหาร จากนั้นถึงวางตะเกียบลง

"สำหรับองค์ชายเจ็ดผู้แซ่เถียนเป็นผู้ที่มีประโยชน์ใหญ่หลวง แต่
แม้ทัพน้อยเป็นบุตรชายของหมอหญิง ทั้งยังเพ็ญบริวารแพทย์เฝ้าฉินมาได้
สำหรับผู้มีพระคุณทั้งสองผู้แซ่เถียนไม่มีค่าให้กล่าวถึงแม้แต่ถ้วย ทว่า
บุญคุณที่ได้ช่วยชีวิตพึ่งต้องตอบแทน วันหน้าหากทั้งสองท่านต้องการ
ความช่วยเหลือในเรื่องใด ขอแค่บอกผู้แซ่เถียนมาคำเดียว ผู้แซ่เถียน
จะพยายามช่วยอย่างสุดความสามารถแน่นอน"

เถียนก๊วยเหรินว่าแล้วก็พินิจมองเงินวังซู่ขึ้นลงเล็กน้อย ก่อนพินิจมอง
เหียนเจี๋ยอย่างละเอียด สีหน้าเริ่มเปลี่ยนแปลงไปมายุากจะคาดเดา

ขณะที่เงินวังซู่ถูกมองจนนี้กว่าตนเองเป็นโรคที่รักษาไม่หายแล้ว
เถียนก๊วยเหรินก็พลันส่งเสียงหัวเราะที่ฟังดูสัปดนออกมา

เขาล้วงขวดกระเบื้องเคลือบขาวใบน้อยออกมาจากในแขนเสื้อตนเอง
ก่อนเลื่อนมันไปไว้ตรงหน้าเหียนเจี๋ย

"ฮะๆๆ เอาใหม่ๆ เรื่องที่พูดเมื่อครู่นี้ถือเสียว่าข้าผายลม ฟังแล้ว ก็ลืมไปเสีย ข้าจะพูดใหม่ สำหรับทั้งสองท่าน ข้ามีความสำคัญขนาดขาดไปไม่ได้เสียล่ะ พวกท่านช่วยชีวิตข้าไว้ครั้งหนึ่งก็เท่ากับสวรรค์ได้ลิขิตไว้แล้วว่าต้องการให้ข้าคืนชีวิตให้พวกท่าน ผู้มีพระคุณไม่ต้องกังวล เหตุใดข้าเถียนก๊วยเหรินถึงปกครองเรือนหลังได้และได้รับการเรียกขานด้วยความยกย่องว่าเป็น 'ผู้สูงศักดิ์' นั้นล้วนเป็นเพราะว่าสิ่งที่ข้าเชี่ยวชาญที่สุดก็คือการช่วยให้คนมีบุตร คนทั่วไปไม่รู้ว่แม้ผู้ฝึกยุทธ์เหล่านั้นจะร่างกายแข็งแรง แต่เนื่องจากขณะอายุน้อยฝึกร่างกายหนักเกินไปส่วนใหญ่อจึงล้วนแต่ใช้การไม่ค่อยได้ ทว่าอย่างผู้มีพระคุณนี้...เป็นคนส่วนน้อย ผู้มีพระคุณไม่ต้องกังวล ท่านกินยานี้ของข้าแคว้นละครั้งติดกันสามวัน รับรองว่าท่านจะคึกคักกระปรี้กระเปร่า เมื่อถึงเวลานี้ในปีหน้าผู้แซ่เถียนจะไปเมืองหลินอันเพื่อร่วมดื่มในงานฉลองอายุครบเดือนของทารกอย่างแน่นอน ถึงเวลานั้นข้าค่อยมอบน้ำแกงบำรุงกระดูกให้เขาชุดหนึ่ง รับรองว่าเขาจะไม่เจ็บไข้ได้ป่วยไปจนโต ให้นำออกทูปก้อนหิน หักง้าวมือเปล่าได้เลยที่เดียว"

370

สรุปคือชาติก่อนเจียงเยี่ยเงินสมองมีปัญหาถึงได้ต้องการหมอ
ในยุทธภพมาช่วยเหลือ!

"คูสิ บณฟ้ามีว้าวด้วย!"

เถียนก๊วยเหรินได้ยื่นกิริบมองไปนอกหน้าต่าง "ตรงที่ใดๆ"

เงินวังซู่พูดยังไม่สบอารมณ์ "นี่มีไซ่ท่านพ่นลมหายใจออกมาทีเดียว
ว้าวก็ลอยขึ้นฟ้าไปแล้วหรือไร*!"

เถียนก๊วยเหรินยกมือปิดหน้า ในดวงตามีหยาดน้ำแวววาวปรากฏอยู่
"เห็นที่ข้าคงจะชราแล้วจริงๆ โลกนี้ถึงกับไม่มีใครรู้จักข้าเถียนก๊วยเหรินแล้ว"

เขายังไม่ทันได้รำพึงรำพันจนจบเหยียนเจี๋ยที่อยู่ด้านข้างก็ยื่นมือตนเอง
ออกมาแล้ว

"จับชีพจร!"

* คำว่า 'คูยโว' ในภาษาจีนเมื่อแปลตรงตัวจะมีความหมายว่า 'เป่าว้าว'

เถียนก๊วยเหรินอึ้งจันไป เอื้อมมือไปแตะสีพจรตามจิตใต้สำนึก ผ่านไป
ครู่หนึ่งเขาก็เก็บขวดกระเบื้องเคลือบใบน้อยที่เลื่อนไปให้เหยียนเจวียกลับมา
ในทันทีด้วยใบหน้าไร้อารมณ์

"เอาใหม่ๆ ถือเสียว่าบรรดาเรื่องที่ข้าพูดไปก่อนหน้านี้ล้วนเป็น
เสียงผายลม ได้ยินแล้วก็แล้วไป ผู้มีพระคุณร่างกายแข็งแรงอย่างยิ่ง แม้ข้า
จะไม่กระจ่างว่าเหตุใดถึง...แต่ร่างกายของทั้งสองท่านล้วนไม่มีข้อบกพร่อง
ใดๆ"

เรื่องที่เกินจำเป็นเถียนก๊วยเหรินมิได้พูด เขาเป็นหมอ มีความลับอะไร
ไม่เคยเห็นบ้าง

สามีหนุ่มภรรยาสาวทั้งสองแต่งงานแล้วไม่เข้าหากัน แม้จะประหลาด
หายาก แต่เชื่อว่าไม่มี

ครานี้เหยียนเจวียถึงได้เก็บมือกลับไปด้วยสีหน้าเยียบเย็น

ล้อเล่นกันหรือไร คนแซ่เถียนผู้นี้แค่เห็นก็รู้แล้วว่าเป็นพวกปากส่ว
หากวันนี้ข้ายอมแบกรับบาปนี้ ดีไม่ดีกว่าเขาไปหลินอัน คนทั่วทั้งเมือง
คงจะได้หัวเราะเยาะว่าข้าใช้การไม่ได้แล้ว

เถียนก๊วยเหรินรู้ว่าตนเองพลังปากก็หัวเราะอย่างแกล้งกระดาก เปลี่ยนไป
หยิบขวดกระเบื้องเคลือบสีน้ำตาลออกมาในทันใด "ช่างในนี้มียาสองเม็ด
สามารถบรรเทาอาการปวดพิษได้ หากวันข้างหน้าทั้งสองท่านโชคร้ายถูกพิษเข้า
แล้วยังหายาแก้พิษไม่ได้ในเวลาอันสั้นก็รีบกินสิ่งนี้ลงไป แม้จะแก้พิษไม่ได้
แต่สามารถประวิงเวลาที่พิษจะออกฤทธิ์ พวกท่านก็จะมีเวลาให้แก้พิษ
เพิ่มขึ้น"

เงินวังซูฟ่งมาถึงตรงนี้ในหัวกลับปรากฏภาพภาพหนึ่งขึ้นมา

นั่นเป็นเรื่องในอดีตตั้งแต่สมัยอยู่ที่เมืองตงจิงเมื่อหลายปีก่อนแล้ว

ในเรื่องด้านหลังที่ว่าการเมืองไคเฟิงจะจุดกำยานกลืนต้นสนไว้ตลอดทั้งปี เงินแปดผู้เป็นปู่มีฐานะเป็นเจ้าเมืองไคเฟิง พิพากษาคดีนับไม่ถ้วน ย่อมจะล่วงเกินคนไม่น้อยเช่นกัน นางนั่งอยู่บนตักท่านปู่ กำลังกินขนม น้ำตาลขาวชิ้นหนึ่ง

กัณฑ์ก็มีเศษน้ำตาลร่วงลงบนชุดตัวยาวสีนิลของผู้เป็นปู่จำนวนมาก ท่านปู่เอนตัวนอนอยู่บนเก้าอี้โยก มือถือม้วนหนังสืออ่านออกเสียงเบาๆ ประหนึ่งว่าไม่เห็นเศษขนมก็มีปาน

นางกินไปสามคำจู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีอะไรหล่นจากปาก โลกตรงหน้าหมุนคว้าง ครั้นยกมือแตะดูก็มีเลือดทะลักออกมาจากในจมูกแล้ว แม้ยามนี้นางจะอายุเพียงราวห้าขวบ แต่ที่น่าประหลาดคือในความทรงจำของนาง นางหาได้ร้องไห้ไม่

ท่านปู่หันหน้าเปลี่ยนสีอย่างรุนแรง แต่ก็มิได้ปลอบขวัญนาง เพียงล้วงยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมาจากในอกเสื้อ ยัดเข้าปากเงินวิ่งซู่อย่างรวดเร็ว

ท่านปู่ปฏิบัติต่อนางต่างจากการปฏิบัติต่อด็กไม่รู้จักความคนหนึ่งเสมอมา ส่วนนางที่อยู่ในวัยไม่รู้จักความกลับดูคล้ายจะเข้าใจไปเสียทุกอย่าง

ท่านปู่บอญ่าให้นางเสร็จก็กล่าวอย่างไม่รีบไม่ร้อน 'เมื่อวานข้าเสี่ยงทายทำนายได้ว่าเจ้าจะมีเคราะห์เลือดตกยางออก จะถูกคนถ่อยลอบทำร้าย ข้าจึงไปขอยาจากเถียนก๊วยเหรินมาเม็ดหนึ่ง เพื่อไว้ใช้ในยามจำเป็น คิดไม่ถึงว่าผลการเสี่ยงทายจะเป็นจริง งงหลี่ เจ้าไปเชิญหมอหลวงเถียนที่ตรอกหลี่ซินมาที่'

ครู่เดียวบุตรชายราวสามสิบกว่าในชุดสีเขียวหมวกสีเขียวหนึ่งก็มาถึง เขาสะพายล่อมยา พุ่งตัวเข้ามาด้วยความรีบร้อน 'ปลาของข้าเพิ่งจะติดเบ็ด ก็ถูกงงหลี่เรียกมาแล้ว! ข้ามิใช่เคยให้ยาแก่ท่านไว้แล้วหรือไร กินยาเม็ดนั้น

ลงไปแล้ว เจ็ดเจ็ดสี่สิบเก้าวันก็ยังไม่ตาย ไหนเลยจะต้องให้ข้ารีบมา
อย่างเร่งด่วนปานนี้ อีกประการหนึ่งหลานสาวผู้นี้ของท่านนะแข็งแรงเสียจน
ข้าจับชีพจรให้ยังถูกแรงจากเส้นเลือดนางติดนิ้วออกได้ เข้าไปใกล้ขึ้น
แค่ก้าวเดียวพลังชีวิตนั้นยังพุ่งส่งมาหาข้าเลย!

นอกจากสวมชุดสี่เขียวทั้งตัวแล้วคนผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนผ่านทาง
หมายเลขหนึ่งที่ปราศจากศักดิ์ศรี ขีปน้าชาวก และปกติธรรมดาไม่มีอะไร
โดดเด่น

"หมอลหวงเถียน ตอนยังเล็กข้าก็เคยกินยาลูกกลอนนี้ สามารถ
อยู่รอดได้เจ็ดเจ็ดสี่สิบเก้าวันโดยไม่ตาย"

เงินวั่งชูเก็บความคิดกลับมา ก่อนเอ่ยอย่างคล้อยคล้ายคล้ายอยู่บ้าง
แม้นางจะมีความทรงจำของเจ้าของร่างเดิม แต่ความทรงจำนี้
ก็ออกจะชัดเจนเกินไปหน่อยแล้ว แม้แต่สีหน้าท่าทางของแต่ละคน
เรื่องที่พูด ตลอดจนสายลมเย็นสดชื่นที่ผ่านระบอบหน้าในวันนั้นนางก็คล้ายว่า
จะจำได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

เถียนก๊วยเหรินกระโดดขึ้นมาด้วยความประหลาดใจ "ไม่เสียแรงที่เป็น
หลานสาวของโจรเฒ่าเงินจริง ๆ ยามนั้นท่านเพ็งจะตัวเล็ก ๆ ทว่าแม้แต่เรื่องนี้
ก็ยังอุตสาห์จำได้ ฉลาดเฉลียว ฉลาดเป็น..."

เงินวั่งชูตอบหน้าไม้น้อยเบาๆ

เถียนก๊วยเหรินพลันเปลี่ยนเรื่องพูดอย่างปราศจากศักดิ์ศรี "มีเพียง
กุมารผู้รับใช้พระโพธิสัตว์กวนอินที่ฉลาดหลักแหลมได้ปานนี้"

เห็นเงินวั่งชูไม่มีท่าทีจะล้วงหน้าไม้ออกมาแล้วเถียนก๊วยเหรินก็โล่งใจ
"ฐานะของข้าก็ไม่มีอะไรน่าปิดบัง เมื่อก่อนข้าเป็นหมอลหวงอยู่ในวัง

จริงๆ ข้าเป็นเด็กกำพร้า เนื่องจากมีโรคติดตัวมาแต่กำเนิด ถูกคนนำไปโยนทิ้งไว้ในศาลเจ้า เกียนฮูหยินไปจุดธูปที่นั่นพอดีจึงเก็บข้ากลับไป บิดาข้ามีนามว่าเกียนเจิน เป็นหมอลหลวงอยู่ในวัง เขากับฮูหยินรักกันมาก แต่กลับมีบุตรสาวเพียงคนเดียว เก็บเด็กชายได้ย่อมจะดีใจเหลือประมาณ จึงรับข้าเป็นบุตรบุญธรรม ตั้งชื่อให้ว่า 'เกียนจิว' ทว่าใครจะไปรู้ว่ำนับตั้งแต่เกียนฮูหยินรับเลี้ยงข้าก็ให้กำเนิดบุตรชายถึงแปดคนติดกัน เกียนฮูหยินชมว่าข้าเป็นผู้มีบุญบารมีมาโปรด ต่อมาในจวนก็ไม่มีใครเรียกข้าว่าเกียนจิวแล้ว ล้วนแต่เรียกข้าว่าเกียนก๊วยเหรินหรือผู้สูงศักดิ์เกียนทั้งสิ้น"

เกียนก๊วยเหรินพูดแล้วก็สะท้อนใจอยู่บ้าง

"ต่อมาข้าก็ได้เป็นหมอลหลวง ทว่า...หึๆ มีหนหนึ่งไปลวงเกินฝ่าบาท จนถูกไล่ออกมา พอดีเลย ไม่เป็นหมอลหลวงก็ไม่เห็นเป็นไร ข้าจึงสะพายล่อมยาเริ่มออกเดินทางเป็นหมอพเนจร ตกปลาไปตลอดทาง จนมาถึงเจียงหนาน"

เหตุปั่นป่วนที่ตึงจิงผู้อื่นตายกันจนไม่รู้จะตายอีกอย่างไรแล้ว เขากลับคืนก หลบพ้นได้พอดี

"เฮ้อ นี่เป็นบุญ มิใช่เคราะห์กรรม ถึงเป็นเคราะห์กรรมผู้สูงศักดิ์ก็ยังหลบพ้นได้ เรื่องมันช่วยไม่ได้จริงๆ!"

เกียนก๊วยเหรินพูดพลางมีท่าทางได้ใจ แต่ครันมองเห็นเงินวังงู๊กนี่ถึงปูของนางขึ้นมา ท่านอาสละชีพเพื่อแผ่นดินไปแล้ว เขาก็เริ่มลำบากใจขึ้นมาอีก

เงินวังงู๊กหาได้ใส่ใจเรื่องเหล่านี้ไม่ นางนับว่ามองออกแล้ว

วิชาแพทย์ของเกียนก๊วยเหรินผู้นี้เน้นเยียมยอดก็เยียมยอดอยู่ แต่เป็นคนที่อธิบายได้ยากอยู่บ้างจริงๆ

"ท่านว่าเจียงเยี่ยงเงินต้องรู้ฐานะของท่านแน่นอนจึงได้สวมรอยเป็นคน ที่ช่วยท่านไว้ในวันนั้น ถ้าเช่นนั้นเขาจะต้องมีแผนการอย่างแน่นอน เขาอยากให้ท่านช่วยทำอะไรให้เขา"

เหยียนเจี๋ยที่อยู่ข้างๆ แทบจะมีได้พูดอะไรก่อนหน้านี้ จู่ๆ กลับเอ่ยถามขึ้นขัดจังหวะการนวนนึกถึงความหลังของเถียนก๊วยเหริน

เถียนก๊วยเหรินส่งสายตาขึ้นชมให้เหยียนเจี๋ย

"รัชทายาททรงวางแผนก่อกบฏ ส่งตัวหมอหญิงเผ่าฉีไปให้ฝ่าบาท หมอหญิงนางนั้นข้าเคยพบขณะอยู่ที่ลี่โจว พอจะมีฝีมืออยู่จริงๆ แต่ยังห่างชั้นจากหมอเทวดาอีกไกลโข ข้าเถียนก๊วยเหรินรักษาคมนานับไม่ถ้วน ยังไม่กล้ายกยอตนเองเป็นหมอเทวดา แต่นางเด็กเมื่อวานขึ้นถึงกับกล้า นางรักษาชาวรัชทายาทให้หายดีได้หาได้เป็นเพราะนางมีวิชาแพทย์ยอดเยี่ยมไม่ แต่เป็นเพราะรัชทายาทถูกพิษของเผ่าฉีมาตั้งแต่แรก ดังนั้นนางรักษาตามตำราถึงได้แก้พิษได้ นับไม่ได้ว่ามีฝีมือ น่าสงสารสองเฝ้ากับรัชทายาท โง่เขลามาทั้งชีวิตจนตัวตายแล้วยังไม่รู้เลยว่าอันที่จริงเผ่าฉีไม่ได้รับใช้พวกเขาโดยสิ้นเชิง แต่มีเจ้านายอีกคนอยู่ก่อนแล้ว ที่แก้พิษให้เขาก็เพียงเพราะมีจุดประสงค์อื่นเท่านั้นเอง"

371

เงินวังฐไม่แปลกใจเลยแม้แต่น้อยนิด

คำพูดของเถียนก๊วยเหรินไม่ผิดไปจากการคาดการณ์ของนางกับ
เหยียนเจวียแม้แต่คำเดียว

ใต้ฟ้านี้มีความประจวบเหมาะมากปานนั้นเสียที่ได้กัน หมอหญิง
แห่งเผ่าฉีผู้นั้นก่อนจะมาหลินอันล้วนไม่เคยพบองค์ชายใหญ่โดยสิ้นเชิง
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องเคยจับซีพวงให้เขาแล้ว

แต่อีกฝ่ายถึงกับรู้ว่าเขาถูกพิษชนิดใดเข้า ช้ำยังเอาคนทั้งเมืองลิ่ใจ
มาทดลองยา หมอต้องสังเกตอาการโรคจากตัวผู้ป่วย อีกทั้งหมอหญิง
แห่งเผ่าฉีผู้นั้นก็ไม่ได้เป็นเจ้าหนูน้ำเต้าที่มีสายตามองได้ไกลพันลี้ ยังจะ
สามารถรักษาโรคทางไกลข้ามเขาสูงทะเลใหญ่ให้ผู้อื่นได้อีกหรือ

สาเหตุก็มีพันเป็นเพราะผู้แก้พิษก็คือผู้ที่วางยาพิษเท่านั้นเอง

เหตุใดองค์ชายใหญ่ถึงขามิปัญหา ต่อให้สมองกลวงจริงๆ ก็ยังคิดได้

มีคนมาดหมายในตำแหน่งรัชทายาท มีอาจทนเห็นพระโอรสสายตรงในวัง
แข็งแรงขนาดกระโดดโลดเต้นได้

ผู้ที่ปองการคนเผ่านี้จะต้องเป็นขุมกำลังเบื้องหลังองค์ชายคนใดคนหนึ่ง
อย่างแน่นอน

ทว่าเถียนก๊วยเหรินเป็นเพียงหมอลวงของอดีตฮ่องเต้ ต่อให้เขามีวิชาแพทย์สูงส่ง แต่หมอลวงมีจำนวนมากมาย หากเจียงเยี่ยเงินจะมา
ทู่มเหศวความคิดเอาใจเขา มีผู้ไปจับหมอลวงที่ปณิธานอ่อนแอมาลักคน
จากในวัง แล้วสาดกระสุนเคลือบน้ำตาลใส่เขายังจะดีเสียกว่า

ประหนึ่งว่ามองออกถึงความข้องใจของเงินวังซู เถียนก๊วยเหรินจึงคลี่ยิ้ม
อย่างมีลัปลมคมใน ก่อนลดเสียงลงกล่าวว่า "ระหว่างหมอลวงด้วยกันก็มี
ความแตกต่างกันอย่างมาก หากกล่าวถึงวิชาแพทย์ที่รักษาก็รักษาไม่หาย
แต่ตายก็ตายไม่ได้พรคั่นนั้นข้ายอมจะเทียบกับคนในสำนักหมอลวงไม่ติด
แต่ถ้าเป็นหายดีไปเลยหรือไม่ก็ตายไปเลยข้ากลับชำนานูเป็นที่สุด"

เงินวังซูแค้นหัวเราะ มองออกแล้วว่าคนผู้นี้ชำนานูด้านการคุ้ยไวที่สุด

"น้องชายแปดคนนั้นของข้าบัดนี้ตายไปเจ็ดคนแล้ว ยังเหลืออีกหนึ่งคน
อยู่ที่ข้างพระวรกายฝ่าบาทองค์ปัจจุบัน พวกท่านรู้หรือไม่สาเหตุใดข้าจึง
ช่วยองค์ชายเจ็ดไว้ได้ระหว่างทาง"

เงินวังซูมีแสงแห่งปัญญาวาบผ่าน คิดได้ในทันที "จะช่วยคน
ต้องผ่านไปเจอก่อน ท่านเองก็มาจากหลินอันเช่นกัน เถียน...เถียนอะไร
ข้างในวัง..."

เถียนก๊วยเหรินช่วยเสริมให้อย่างใจดี "เถียนซี"

"เนื่องจากหมอลวงดาหนิงแห่งเผ่าฉินนั้นลงมือ ร่างกายฝ่าบาท
จึงมีปัญหา หมอลวงเถียนซีรักษาไม่ได้ จึงได้เชิญท่านไป...เจียงเยี่ยเงิน

มาหาท่านด้วยต้องการสืบข่าวอาการของฝ่าบาท"

เถียนกั๋วเหรินฟังที่เงินวังซุพุดแล้วก็ยิ้มอย่างมีลัปลมคมในอีกหน
"ถูกและก็ไม่ถูก"

เขาว่าแล้วก็เบาเสียงลงยิ่งกว่าเดิม "ฮ่องเต้มักอยากมีอายุวัฒนะ
หญิงเผ่าฉินางนั้นเชี่ยวชาญการปรุงยา หลอกให้ฝ่าบาทเสวยยาในปริมาณ
มาก ผิดเผินฝ่าบาททรงดูหนุ่มแน่นขึ้นไม่น้อย เลือดลมสูบฉีดดี แต่
อันที่จริงนั้นดูดีเพียงแค່ภายนอก ภายในกลับถูกคนควักจนกลวงหมดสิ้น
แล้ว หมอหลวงในวังจนปัญญา ขณะอพยพลงใต้ในครั้งนั้นรีบร้อนเกินไป
หมอหลวงของอดีตฮ่องเต้แทบจะเหลือข้าเพียงคนเดียวแล้ว เสียวเถียนซี
นั้นเมื่อก่อนเป็นคนที่โง่เขลาที่สุดในบรรดาน้องชายของข้า ทว่าบัดนี้
กลับกลายเป็นคนโปรดของฝ่าบาทแล้ว...ได้หล้าช่างเสื่อมถอยลงทุกวันจริงๆ
สุนัขแมวตัวใดๆ ก็เหาะขึ้นสวรรค์กันได้หมดแล้ว! หลังเข้าไปถึงหลินอัน พอ
ตรวจชีพจรฝ่าบาทดู...ให้ตายสิ ต้องหนีมาทันที!"

เงินวังซุยินดีในใจ "ฝ่าบาทหมดทางช่วยแล้ว"

ขณะเดียวกันก็ด่ำระบบไปเป็นหมื่นรอบ เหตุใดผู้อื่นทะลุเข้านิยาย
ล้วนรู้เนื้อเรื่องกันหมด ข้ากลับมีเพียงระบบที่เชื่อถือไม่ได้ ข้ายังรู้เรื่องราว
แค่เพียงคร่าวๆ!

เถียนกั๋วเหรินพยักหน้ารัวๆ ราวกับตำระเทียม วาดไม่วาดมือด้วย
ท่าทางเกินจริงสองสามที "เทพเซียนก็ยังช่วยกลับมาไม่ได้แล้ว ก็เหมือนกับ
คนที่ท้องร่วงนั่งปลดทุกข์ มีแต่ไหลกระชูดออกมา ห้ามได้เสียทีใด"

เขาพูดพลางอนันวันวัน "อาการป่วยของฝ่าบาทย่อมจะไม่อาจให้ผู้อื่น
ล่วงรู้ได้ตามอำเภอใจ นับประสาอะไรกับการเชิญหมอเร่ร่อนในยุทธภพ
อย่างเข้ามาตรวจอาการ เถียนซีพาข้าเข้าไปกลางดึก องค์ชายเจ็ดไม่รู้เรื่อง

คิดจะอาศัยเรื่องที่ริมทะเลสาบซึ่งหนูมาทำให้ข้าเข้าวังไปช่วยชีวิตฝ่าบาทหญิงเผ่าซึ่งช่วยรัชทายาทแล้วยังสามารถเป็นสนมคนโปรดได้ หากคนที่เขามามาช่วยฝ่าบาทไว้ เช่นนั้น...จี้...เพียงแต่นำเสียตาย ไม่น่ว่าหากเขาอยู่ที่ชายแดนนานอีกสักเดือนก็ต้องกลับหลินอันไปร่วมพิธีศพแล้ว"

เถียนกั๋วเหรินพูดพลางหยิบตะเกียบขึ้นมากีบเนื้อกุ้งชิ้นหนึ่งส่งเข้าปาก

"มิใช่ข้าอย่างนั้นอย่างนี้ แต่คนเรานี้มักจะปลงไม่ตก ได้มาเกิดเป็นพระโอรสของฮ่องเต้ นับว่าชีวิตไม่มีทุกข์ร้อนแล้ว ต่อให้ไม่การทำงานไม่ศึกษาเล่าเรียนก็ยังจะได้เป็นอ๋องอย่างเป็นที่แน่นอน สามารถกินดื่มเล่นสนุกไปชั่วชีวิตได้ไม่ดีหรือ? กลับจะต่อสู้กันเป็นไก่อันให้จงได้ ข้าอุตส่าห์เลิกเป็นหมอลวงแล้ว มีหนูที่ใดอยากวิ่งกลับไปตายในปากแมวบ้างเล่า"

ครั้นเห็นเงินวั่งชูกับเหยียนเจี๋ยไม่พูดอะไร สนใจแต่เรื่องกินอาหารเถียนกั๋วเหรินก็รู้สึกขุ่นในใจ เขาเป็นปลาเค็มตัวหนึ่ง แต่หน่วยก้านอย่างจอมยุทธ์หญิงผู้นี้แค่เห็นก็รู้ว่าเป็นผู้ที่ จะทำการใหญ่!

เขาพูดเยี่ยงนี้ หากจอมยุทธ์หญิงไม่ยินดีจะฟัง หยิบเอาน้ำไม่น้อยออกมายิงเขาละ...

เถียนกั๋วเหรินแวตาวูบไหว สอดมือเข้าอกเสื้อ ก่อนออกแรงควานหาของอย่างรู้สึกเจ็บหน้าแข้งอยู่บ้าง

เงินวั่งชูกับเหยียนเจี๋ยวางตะเกียบในมือลงอย่างรู้ใจกัน ในขณะที่นางคิดว่าเถียนกั๋วเหรินจะควักขีไคลในรักแล้วออกมาหลอกว่าเป็นโอสถวิเศษนี้เอง เขากลับล้วงยาลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งเม็ดจิ๋วออกมาเม็ดหนึ่ง

ยาลูกกลอนเคลือบขี้ผึ้งนี้ดูมีสีสันสดใสแวววาว ตาเฝ้ามองดูก็รู้ว่าไม่ธรรมดา

"หากผู้มีพระคุณเองก็ปรารถนาให้ข้าไปช่วยฝ่าบาท เช่นนั้นก็นำสิ่งนี้

ไปเถิด หากพญายมต้องการชีวิตฝ่าบาท เช่นนั้นก็ช่วยกลับมาไม่ได้แล้ว
ทว่ากินยานี้ลงไปยังพอจะยืดเวลาได้หนึ่งปี ยานี้ข้าเองก็มีอยู่เพียงหนึ่งเม็ด
หากพวกท่านรับมันไปแล้วบุญคุณระหว่างพวกเราก็นับว่าหายกัน"

เงินวังชุดันยาลูกกลอนเม็ดนั้นกลับไปอย่างปราศจากความลังเล
"ฝ่าบาทมิใช่บิดาข้าเสียหน่อย เกี้ยวอะไรกับข้าเล่า" นางว่าแล้วก็เซ็ดมือด้วย
ท่าทางเหยียดหยาม "คราวหน้าอย่าซ่อนยาไว้ในตัว ใครจะไปรู้ว่านานเท่าไร
กว่าท่านจะอาบน้ำสักครั้ง ยานันยังกินได้อยู่หรือ"

เถียนก๊วยเหรินนั่งลงไป คนทั้งสามสบตากัน ก่อนจะหัวเราะร่วนด้วย
ความเข้าใจกัน

เงินวังชุดก้มมุ่มปาก จู่ๆ ก็นึกอยากพบเงินเปยสักครั้ง

ท่านปู่ของนางต้องเป็นคนที่พิเศษยิ่งยวดแน่นอน 'บรรดาสหายเก่าแก่'
ที่เขารู้จักถึงล้านแต่เป็นคนที่พิเศษเยี่ยงนี้เช่นกัน

อาหารมือนี้ใช้เวลากินเนิ่นนาน

เถียนก๊วยเหรินกลับมิได้เล่าเรื่องใดๆ ที่เป็นการลับของราชสำนักอีก
เพียงแต่เริ่มคะยั้นคะยอให้พวกนางดื่มสุราและกินเนื้อ

"ชิมซาแคะย่างนี้ดู ในสมัยโน้นปู่ท่านชอบเป็นพิเศษ อย่าเห็นว่าปกติ
เขาดูสูงศักดิ์ไปทั้งตัว แต่สิ่งที่ชอบที่สุดยังคงเป็นการตระเวนหาของอร่อยกิน
ซาแคะย่างนี้...สมัยก่อนนะซ่อนตัวอยู่ในตรอกเล็กตรอกหนึ่งในเมืองตงจิง
ครั้งแรกที่เข้าไป...อา ข้านึกขึ้นได้แล้ว เวลานั้นท่านเพิ่งจะได้ไม่นานนัก
แต่ไม่ยอมดื่มนม ปู่ท่านเปลี่ยนเมนูให้ท่านไปแปดคน ท่านล้วนไม่ยอม
อ้าปาก ครั้นเห็นว่าท่านใกล้จะหิวตายเต็มทีแล้วจึงได้เรียกเข้าไปหา ข้า
ต้มน้ำแกงหวงเหลียนให้ท่าน บ๊อนให้ท่านดื่ม! ให้ตายสิ...มิใช่ข้าคุยโวนะ
หลังจากดื่มสิ่งนั้นเข้าไป อย่าว่าแต่ดื่มนมเลย แะให้ท่านดื่มน้ำท่านยังรู้สึกว่

หอมหวาน! ท่านเติบโตมาได้ถึงทุกวันนี้ล้วนต้องขอบคุณข้า! ปู่ท่านได้เลี้ยง
ข้าแะย่างเพื่อเป็นการขอบคุณข้า ต่อมาข้าก็ได้ซื้อตำรับการทำเอาไว้..."

เถียนก๊วยเหรินมองเห็นสายตาปานกระบี่คมกริบของเงินวังซู่แล้ว
ก็แทบอยากจะฟาดหน้าตนเองขนาดใหญ่ๆ เขาผู้นี้ชอบพลังผลอพูดจาผิดหู
มิเช่นนั้นตอนนั้นจะถูกฮ้องเต้ไล่ออกมาได้อย่างไรเล่า!

"เรื่องทีกล่าวนาเมื่อครู่ถือเสียว่าข้าไม่ได้พูด! เอาใหม่ๆ ข้าจะพูดใหม่
เวลานั้นข้าต้มน้ำใส่น้ำตาลทรายแดงแล้วผสมกับนมวัวให้ท่าน สั่งให้
คนป้อนให้ท่านดื่ม เป็นเรื่องจริง! ที่ท่านมีรูปโฉมงดงามปานนี้ล้วนต้อง
ขอบคุณวัว!"

372

ขณะเงินวังชูออกมาจากห่อวังเปยก็มีอาการมันเมาเล็กน้อย
สุราจึงจะเขียนของเถียนก๊วยเหรินแม้ออกว่าเป็นสุราสำหรับให้หญิงสาว
ดื่ม แต่ฤทธิ์กลับแรงพอดู

"ยามเข้าปากหวานนุ่มลิ้น ข้าดื่มต่างน้ำหวาน บัดนี้กลับมันศีระ
อยู่บ้าง ขณะจากมาเขาให้อะไรท่านหรือ ข้าเห็นเขายืมเสียน้ำตาดูลามก
คาดว่าต้องมิใช่ของดีอะไรเป็นแน่แท้"

เหยียนเจี๋ยคิดถึงคำพูดของเถียนก๊วยเหรินแล้วก็ก่นหงุดหงิดน้อยๆ เขา
จับมือเงินวังชูหลวมๆ "ไม่มีอะไร เป็นแค่ยาบำรุงร่างกายจำนวนหนึ่งเท่านั้น
เอง พวกเรามาเมืองเซียงหยางนี้แล้วยังไม่เคยเดินเที่ยวเลย พวกเรา
เดินกลับจวนกันเถอะ เจ้าจะได้สร้างเม้าด้วย"

เงินวังชูสายตาว่ำมัวอยู่บ้างจึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย

ใช้แค่ยังไม่เคยเดินเที่ยวดีๆ ในเมืองเซียงหยางเสียทีใด ยามนางกับ

เหยียนเจี๋ยเดินเที่ยวในเมืองหลินอันก็ไม่เคยได้เดินอย่างสงบเช่นกัน ทุกครั้งที่ออกจากจวนอย่างสงบเสียงมเรียบร้อยเป็นต้องจบลงด้วยเรื่องราว สะเทือนเลือนลั่นอยู่รำไป

ในเมืองเซียงหยางครีกครั้งไม่ธรรมดา เหมือนกับช่วงเทศกาลปีใหม่อีกมีป่าน

"แบ่งปันนี้ไม่เลว!"

"สูหยินสายตาดียิ่ง แบ่งปันนี้ของข้าชายมาตั้งแต่รุ่นบรรพบุรุษสืบแปดชั่วอายุคน...รักที่ไม่ดีขอรับ"

เฉินหวังซูหยิบไม้หนึ่งให้ตนเอง ก่อนยื่นให้เหยียนเจี๋ยด้วยหนึ่งไม้ เหยียนเจี๋ยควักเหรียญทองแดงจ่ายด้วยความขบขัน ก่อนจะตามติดนางออกเดินตระเวนไปทั่ว

"บางทีพอพวกเรากลับไปถึงหลินอันสถานการณ์อาจจะมีผลลัพธ์ออกมาแล้ว" เหยียนเจี๋ยกัดแบ่งปันไปคำหนึ่ง ก่อนกล่าวอย่างติดจะคลุมเครือ

เฉินหวังซูฟังแล้วก็ยกมือชี้ท้องฟ้า ก่อนชี้ตนเอง "ข้ายังไม่ทันกลับไปผลลัพธ์ที่ใดกล่าวออกมา"

เหยียนเจี๋ยได้ยินดังนั้นก็เปล่งเสียงหัวเราะ เขานับว่ามองออกแล้ว เฉินหวังซูเฝ้าจนสติเลอะเลือนอยู่บ้างจริงๆ "เหตุใดยอดดวงใจจึงแต่งงานกับข้าขอเหตุผลนอกจากที่ข้าหน้าตาดี"

เฉินหวังซูแค้นแดงก่ำ เฝียงศิริชะมอมเหยียนเจี๋ย ก่อนยกมือชี้ตา "แค่หน้าตาดียังไม่พออีกหรือ ได้ฟ้านี้มีเรื่องใดสำคัญยิ่งกว่าหน้าตาดี ท่านไม่ได้ว่าเอาหัวใจออกมา ข้าเองก็ไม่ได้มีสายตาที่มองทะลุผู้ใดได้ จะไปมองออกได้หรือว่าท่านมีจิตใจงดงามหรือไม่ อีกประการหนึ่ง..." เฉินหวังซูพูดพลางเขย่งเท้า ตบแก้มหนุ่มขาวของเหยียนเจี๋ยเบาๆ "พูดเสียรวกับว่า"

คนอัปลักษณ์จะต้องมีจิตใจงดงาม คนงามจะต้องมีจิตใจดังสรรพียอย่างนั้น
ละ บุคคลที่มีอยู่เพียงบนฟ้าอย่างข้าย่อมจะต้องหาคนงามใจดำ... ฤษๆ หา
คนงามใจงาม... คำนี้ถูกต้องแล้ว คนต้องงามก่อนเข้าถึงจะมีความอดทน
ที่จะดูว่าท่านใจงามด้วยหรือไม่"

เงินวังซูว่าแล้วก็ฉีกยิ้มให้เหยียนเจวี่

"แอบบอกท่านแล้วกัน สามี่ของข้าเป็นคนงามอันดับหนึ่งในได้หล้า!
ไม่เคยเห็นกระมัง!"

เหยียนเจวี่เพิ่งเคยเห็นเงินวังซูเป็นเช่นนี้ครั้งแรก นางยิ้มอย่างไม่สนใจ
สิ่งใด ผู้คนรายรอบล้วนมองมากันแล้ว

วังซูที่น่ารักไร้เดียงสาเช่นนี้จะปล่อยให้ผู้อื่นพบเห็นได้อย่างไรเล่า
เหยียนเจวี่คิดแล้วก็ซ่อนตัวอุ้มเงินวังซูขึ้นมา สะกิดเท้าเบาๆ สองสามที
แล้วกระโดดข้ามกำแพงล้อมเข้าไปในจวนอยู่กึ่งวงที่อยูากลางเมืองเซียงหยาง

ห้องที่พวกเขาอยู่นี้ตั้งอยู่ด้านเหนือ หันหน้าหาทิศใต้ ยามแสงแดด
ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามาห้องก็สว่างไสวเป็นพิเศษ

เหยียนเจวี่ก้มหน้ามอง กลับพบว่าเงินวังซูในอ้อมแขนผล็อยหลับไป
ตั้งแต่เมื่อใดก็ไม่รู้

อีกทั้งสองสามวันมานี้พวกเขาก็วิ่งวุ่นกับการสร้างบารมีในกองทัพ
ทั้งลงสู่สนามไปช่วยคน ข้ายังต้องตรงไปเมืองชายแดนเป่ย์จี ลู่บจนได้ชัยชนะ
ตาแทบจะไม่ได้ปิด ยามนี้กินดื่มอิ่มหนำแล้วก็เริ่มจะง่วงขึ้นมาจริงๆ

เหยียนเจวี่หน้าแดง ถอดเสื้อให้เงินวังซูก่อนห่มผ้าให้นาง

ครั้นนางอยู่ใต้ผ้าห่มก็ขดตัวเป็นก้อนเหมือนกุ้งต้มสุก

เหยียนเจวี่รู้สึกขบขันอยู่บ้าง เขาถอดชุดตัวยาวตัวนอกออกแล้ว

เอนตัวนอนลงตาม แม้เขาจะนอนเตียงเดียวกับเงินวังชุนมานาน แต่ทั้งสอง
ยังคงไม่ได้มีอะไรกินเลย

ทุกครั้งเงินวังชุนส่วนฟ้าร้องดัง แต่ฝนตกปรอยๆ ปากพูดเสียน้ำเกรงขาม
แต่เมื่อถึงเวลาสำคัญเข้าจริงๆ กลับกลัวหงอ

ส่วนเขาก็ทำเรื่องใดๆ ที่เป็นการฝืนใจเงินวังชุนไม่ลง

เหยียนเจวี่คิดพลางมองดูยาแรงบุตรเหล่านั้นที่เถียนกั๋วเหวินให้เขามา
แล้วก็ถอนหายใจเบาๆ เอื้อมมือไปโอบเอวเงินวังชุนไว้

"จี้จี้!" เงินวังชุนหัวเราะคิกคักขึ้นมา นางพลันพลิกตัว ทำให้สบตากับ
เหยียนเจวี่เข้าพอดี

พอมองดูดวงตาของเขาในแวบแรกออกจะใสสะอาดปานนั้น แต่
เมื่อมองดูดีๆ กลับลึกล้ำจนเหมือนว่ามองไม่เห็นกันบึ้งก็มีปาน

ในระหว่างที่เคลิบเคลิ้มเงินวังชุนถึงกับรู้สึกว่าคุณเงินเองก็มีดวงตาเช่นนี้

สายตาคนทั้งคู่ประสานกัน ไม่มีใครเอื้อนเอ่ยคำใด

จู่ๆ เงินวังชุนก็หลับตาลง

เหยียนเจวี่คำรามลั่นในใจ หากเวลานี้ยังถอยก็ไม่ใช่คนแล้ว!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3LTHqr2>